

بصفاؤه وجفائه معوضاً بوفائه واكف المجد الموزيل محوطه في كاف كفيه ونونه وفائه ما فاح في
المجالس العود الفاربي وناح للجليل على العود الفاربي المبعث فحمن على عالي رايه ما يفتح زفاد البين من ايرايه ان
المعارف روحانية والثايقان الرحمانية ساطعة الايات كالايات بالبرهبر العلية الرعية التي هي شريعة مجلدة
لامعة الاثار يالبح التقلية الشرعية التي هي عمل مفصل والمصافاة بين النفوس في عالم الاشباح
فائمة من نايير تلك المناسبة الواحدة في ازل الالمان بالقدرة الشاح فلي حب هذه الكلمات المنجحة
وتسبق المقدمات النجحة لواعج نوافر العبد المخلص الى شمس الشتاء الى ظلال الصيف الى الغمام الى الهداية
اعنى الاكتمال بلا الاعتراف والاسياعاد بعلمها حضرته لا يشرحها ذرابه فلم ولا يكسها صرامة كلوك
بمصر عن بيانها بلاغة الصادق بل ابن ساعد و ابن واثل ويحار دون بلوغ امدها افهام الاواخر
والاوليل وكيف بندرج عشر معشاره من الاشواق المبرحة والودوه الصادقة في مدارج الكلام
ولوان ما في الارض من شجرة افلام وقد صدرت هذه العبودية الفاتحة رباها اللامحة من طين
اصداغ الاخلاص مجها المطربة في كوش الوداد حياها واخر ببيع الاول وليس الاينه وعليه
التوفيق والمعول والامور عن الله وايا ديه الباهرة ومبا من تلك الدولة الظاهرة مناسيغها للا
على تزد في الايام والديان وطرز حلتها وتفصيل جليتها وطره جهتها وغرة بجهتها ان المخدم الا
ملك الاسلام جمال الحق والدين خلد الله دولته وفرن بالدوام مدته اخض من الخضرة الالهية
والشده العلية السلطانية الفارانية ما انفك عنها مجدده مجاه الصادق ومفتله بشفاه
السلطين والملوك الصيد شعرا بحسن رجب واكل ناميل وارون فقريب وانو بجيل وبعد
ما افترله اعطاف العواطف وافاض عليه مجال العوارف فوض الى حسن فهميه مفا لند مما لكت
بنداد جذا فرها سهلا وخرنا واصاف اليها حكومة شيراز وما يضاف اليها ترا وجرنا والله تعالى
محمود على نايح الالاء وندافع اللاواء وانما ما اشار الى انفا زباري علويي الكريمة المنظر ذكي النظر
مرضي لا تر اذا اقلت عن الميد غاض الصيد بالابد صعوده لا يستنزال الصود ضامن ونزول الجلال
في صعوده كامين فلفد نقدنا بالطائر الميمون للسلطان الميمون طائره الطائر في مطار الاشبه
ما ثره بان باكا انه يطير بجناح همتنا الى الفلة السماء ويخلق بالصيد المرناد عن مبعثر السماء لا يسم
العقاب من عفا بصوليه والنسر الطائر واقع في شبكة جلته يرفى الى الخضراء كالسحاب من الدعاء
وينزل الى الفسلاء كما زل الفضاء يدرك كالرأبي الضاي ما يتبعه ويفوز بالاقناس لما يمز به
مخالبة لبنات الجواينة المتابا ومطارها مرصدا للبلد يا معلم اذا طير فهو المعادي بلا ياشم شم

عليها

الجاهل ريشه ليق صاد الطيور من غير تحميته بجيشه كما قلت شعرا يشهب باز يخطف الصيد طويلا كخطفه
 اصداغ الحبيب فوايدا آراه لدى الافلات من فرط سرعه كصبت نداكرا وكسيري ساريا وحدث له
 عينا كقطره زيبى وصدرا عن الوشى المنتم حايكا اذا ما بدى نلوا للقاء حبيبته شهابا على اثر السحاب
 ساريا ولما انطى ايدى الممالك خلته كبر من على فوق الميضاجاليا هذا حاله قبل التشرؤف
 مرضده ولكن حين تمطى دسبانه بنفض صرع كانهض العصور بلله الفطر لترفا بيد الهى
 لغت الغب والغام وما انبسط الا لاغناء مفتر ولا انقطت الا لهرحام فلاغروان بصاغ لاجرايه
 اجراما لفردين ويحاط فلنونه من حرير ملتحم العينين وبدعى حاله الاسر طوع بالماخوذ من لجنه
 التسون ولا يعيد جنس الاسود الفلك ولا يختار لطفيه غير روح الملك هذا وانهى العبد المذنب
 الخدوم الاعظم جمال الحق والذين اعز الله نصره وابد بالسعود عصره في رافيه احوال الطواشى وكه
 صيانته ما له عن تخليط واشى وانفاذه بالسرعه الى صوب جنابه بحيث يقطف من اشجار الرجاء الحق به
 انشاء الله تعالى والماول من مكارم السلطان ان يخدم عبده على الحالات في سوانح المهامات
 ويشرفه بجمع المراسلات والتقدمات حتى يطرز بذلك مفاخر ايامه وبه تعطس مناخر شهوره
 واعوامهوا لتسلم على نفسه الكاملة واخلافه الفاضله وصلى الله على النبي محمد واله وصحبه وعمره
 لطيبين الظاهرين ورجو اب مكتوب مقدم ارفع عن درين الفاخرين ثغور كرم شومر وورد الله
 المنازمتة وسكلة وانواع الانتشار مفصلة ومجمله على اجناب الكبريم السامى العظيى الا وحدي لا اله الا
 العالمى العالمى الاروىى الجاهدى الحافظى الفخرى فخر الدنيا والدين مجدا لاسلام والسلمين محمد
 عاكر الوحدين فذو المنهدين والمجاهدين محي الشرايع مصفى موردها والمشاريع مقيم الملك مؤيد
 الدول وحيه الملك عضد الملوك والسلاطين معمد امير المؤمنين الذى نظم الله بدينه سلك
 الممالك وانا رخصاص رايه في ليل الخطوب خندس المهالك وجعله جملة حساب ذوى الاحباب المنتمين
 بهم المنصباى العبر عنها فذلك كبايه الكبريم المشمل على الفضل العظيم المنطوية مطاويه على مثل
 ضوء الاضباح مطرزا بالليل البهيم فهو اطيب منا جابه لنا جبه نعم الكليم واظب مدا وانه يبر
 ناطيه يوسى به الفهم الكلم فالعقول مخيرة والالباب متفكرة اسعر هذا ام سحر عظيم ونسرها
 امرجة حكيم منضمنا شرح التوق الذى هو بعض ما عندنا والبرحاء الهى تهيج كل يوم فلقدنا
 نبعت وجدنا الى حضرة الجناب السامى الهى هي مجمع الاكس بل لو نشاء لقلنا حضرة القدس لا
 عليها من ابهة الجلالة وانوار الهداية الموضحة للسريدين سبل الصلالة ولنا نيك علينا

مكلمة خط

الملك

الملك

جواب مکتوب متقدم

اخبار الملك الاوحد جمال الحق والدين عصمة الاسلام والسليين ادام الله بدوامه خيرا الملك الخفي
 ومدد باسئد اياتيه ظل الشريعة المحمدية وما اخص به من الحضرة العالوية الالطانية والسدوة
 المشرفة الغايبية من وسع الرحب وزلفى القريب ولطف اللطائف وانما رشح العواريف
 نفوس مقابله مما لك بعد اياته بخلافها ونظير بحكومة شهر اذ في بدية وجمعها له ونوفيرها
 قما تلك الالهامات الهية وغايات سابقة في الازل وافضية سماوية اريد بها نضرة هذا
 الخيف وافادة مناره العالي النيف وما ضل من اخصه ما اخص وما غوى وما نطق كتاب نعليه
 له عن الهوى ان هو الاوحى بوحي ولقد نبه به الامور عمرها واستكفي فيها عمرها وقد ارتد
 السوار وقد التيف الفوار شعربصير بيد بير الامور وحامل من الكل ما لا يحل لكم كاهله و
 لا هو في الدنيا عمل بضيه ولا عرض الدنيا عن الدين شاعله ولقد هزتنا لذلك فره اغتباط
 كما هزجت البارح الغصن النضر وحصلت لنا به نشوة كثوة من دارت بهامته لخر وما هو الا
 اهناء انعام للجناب ولنا وللإسلام وما اولى الملك الاوحد جمال الدين بذلك واتلبركة
 الملك والملات والمالك وقد وصل البازي فاهلا به من طائر ميمون ومن اهداه فما اوفعه
 على الاغراض وارشد اليها واهداه مشفوعة بالبعلة السامية قدرا على البغال المسخرة ان
 يكون الثريا لجامها وسرجها الهلال وان يتخذ لها من ديباج الروض المدفوم والتعطية والجلال
 ولقد كل لسان الفلم وحصر عن حصر هذا الطول ونفذا لقال ووصل خاد من اذكي للدين
 ذكوان ناشر من محاسن انعام الجناب واحاسن اكرامه ما نفض له الحيا طرفه جباة ونجل الروض
 نياه فقوله بالفضل اجناس الارياة فازدادت اسباب محبتنا للجناب تاكيدا وعاد نوب الموالاة
 جديدا ووقفنا على مکتوب الجناب اليه يحق انة قد حصل بازيين اخيرين فكيف التيبيل الى الجمع
 بين الحسين والخير الشيخ الجليل الكبير المشيل النبيلة التيبيل شرف الدين ابوهم بن الحسين الخراساني
 المندوب من حضرة الجناب عند وصوله الى ابوانا باعذار الجناب عن الشفون بانه تركي البلاد ولت
 الجهات الحارة لا توافقه ولا تكاد فقرناه اذا كان ايام الشتاء وحصل صدر الى عدن ان شاء الله
 وحق ايضا ان الجناب ودعه ان يعرفنا باربع في تلك الجهة من اجناس الطيور ما يسمى الجرع واه
 الشاهين وانا ان رغبتنا الى نصد يرشي منها حصله الجناب وصدده فما عرفنا بكره شبيهه وما اوق
 بعيم كرمه ومجوبنا ان يكون العناية الى ذلك مصروفة والهمة السامية الفخرية عليه حتى حصل
 موفوفة فن سماعنا لذكر هذه الجوارح الى الرؤية لها دعانا مضي والاذن نشت قبل العين اجانام

الاغراض

جواب مکتوب متقدم

وصار لنا نولع بمارسة الصيد والفض اذ هو لخوا الحرب في اليماس الخديع وانتهاز الفرص وله لذات في
 اوقات الظفر وما يشبهه الصيد اذ انقهر وانكسر الا بالفرن اذ انقهر وانقهر فلذلك لا نولع به الا القوي
 العبرية الاية والهم الملكة العلية فان حصل الاسعاف بالاسعاد من اجناب مما طلبناه فهو الذي
 من معرفته عرفناه والملتمس من اجناب ان يكون الواصلان مستمرة وواعدة المراسلات مستمرة
 بها صفايا مزاي الوود واستصفا الحجاب لفريق لنا جاه وان حصل البعد ويعرفنا بجوانحه ومما يمانه
 ولا يجرس مثاليه واما الاخبار فلنا فان الامور جارية بحمد الله على المراد والكلمة متمثلة في البلاد
 والعباد والعدل منشور في كل حاضر وباد وذلك من فضل الله علينا حيث هبنا الاسباب التي
 وحقق المراد فحقنا كرون الا لانه معترفون بعبادته وهو خيرا وتعمم الوكيل كنبه في شعاب سنة
 سبعمانه والحمد لله رب العالمين وصلواته على النبي واله الطيبين الطاهرين ودردي الحجة حجة سبعمانه
 ارشاد كاتب ابن كتوب مطور مشل بروجاب طلب مناع طربك اللهم ان تقدر بالذات الساحة العليا والخضر
 العظمى للسلطان العظيم والمليك الاعظم كاشفا الغمة ملاذ الامه بحج الملكة مؤيدا لتأطيه فامع
 الجبابرة فاصير القباصر وفضل العلماء اعظم الملوك الفضلاء الفهم الففهام الصندي الصمصام
 سلطان انصار الهدى ناصر سلاطين الدنيا غيث سما الجلالة ليش غابه البسالة الفضال ليو اليه
 المغوار على اعاده شعر عار الردي نامي المدى ساري التدي سيف العدى وسوف كل الوالي هزير
 الحق والذينا والذين المللك المؤيد من نائب الملك الحق المبين غوث الاسلام ومعين المسلمين حامي القرية
 الموحدين ماجي الطغاة المهددين عزو ايام الملوك والاكابر والاعالي طرنا كلام المالك والكارم والكا
 اول ملوك الخاضعين واعادك عظما الشرفين جسيما الزمان في جلالة اسكندرا العهد في ابا لله
 مقبوطا الايدي في ابا يديه وبذله مطوع اتوسر وان في نصفه وعدله ملقى البوس اليه فابوس في مديح مفا
 مخيم فناخسروا الفنا والخسرو في مخ مساعيه يوفودا الصر والتايد معمورة وحافا بها ايجال الافضال
 معمورة ورياض دولته القراء بسحاب العواطف معمورة ورايات اقباله برياح الظفر منشورة واما له
 ومباغية في الدارين محصلة مبدورة وما برح شريف رايه بقوم سنا والمالك وصائب تدبيره بقف
 مبادا السالك وعدله المبين تجلوا ظلم الظلم عن صفات الاقام وفيض جوده بزدي على هاطلة الرقا
 مانلا الاعلى نجر الفلك عفور الثريا ودارت في الارض كاسات المير العيق مع حلو الحديث نيا ويقول
 هانفا الفضاء غبرداه نغام هيتا مير تابتيه ودويه انا بعد خدم الجناب المعلى خصه الله بكل سائر
 ومحبات وارسل اليه ميا من كل دغلة نجاب بعبوديات من لايه منوالية عن الصلوف منعا ليه نسلوا

العزيمه

مقدم

در جواب طلب صباح طرب

سؤاله

سُورًا لِإِخْلَاصِ كَفَايَةِ الصُّبْحِ عَلَى الْأَفَاقِ وَادْعِيَةِ صَالِحَةٍ فَاتِحَةٍ صَادِحَةٍ بِلِسَانِ الْوُدِّ وَالْوَفَاقِ وَنَجَاتٍ نَهْتَرَتْ
 مِنْهَا أَرْجِيَاتُ الطَّبَعِ السَّلِيمِ وَنُظْمِ عَرَفِ الْجَلَّةِ عَنْ حَيْثِ الْمَاءِ الْعَيْنِ وَزَلَالِ التَّنِيمِ هَذَا وَالْأَشْيَاءِ وَالْأَلَا
 لَتَبَاعِ مِنْ صَفْوِ الْمَصَافِيهِ وَخُلُوصِ النِّيَّةِ وَمَحْضِ الْوَدَادِ وَصِرَافَةِ الرَّوْحَانِيَّةِ إِلَى دَرَكِ سُؤْلِهِ وَأَجْرَانِ مَا مَوْلَاهُ
 أَعْنَى الْوُصُولِ إِلَى الْجَنَابِ الْأَعْلَى الَّذِي هُوَ مُصَدِّرُ الْأَمَالِ وَمُورِدُ الْأَمَانِ مِصْرَعٌ يَجَلُّ عَنِ التَّوَعُّبِ فِي الْبَيَانِ
 وَالْأَلْبَتَّةِ الْعَلِيَّةِ فَانْتَ بَيْنَ الْمَرَادَاتِ وَالْمَرَامَاتِ نَاطِرَةٌ فِي مَرَاتٍ دَعْوَاهُ بِلَا مُمَارَاةٍ وَزَمِي عَنِ فَوْسِ هَا
 عَمِيدِيهِ وَوَا حَا لِذَلِكَ الْمَرَامَاتِ فَلَمَّا تَشَرَّفْنَا لِحَادِمِ لِبُطُورِ هِيَ سَاطِرُ الْأَمَانِ وَبَاهِي مِنْ نُفُوسِ مَا فِي
 الْفَاضِلِهَا أَصْلَبُ لِلْقُلُوبِ مِنَ الْحَاطِطِ الْعَوَانِي وَالْمَعَانِي كَعَمَلِ الْهَيْمَةِ وَفَلَمَّا لَعَانِي مُنْصَمِنَةً لِلطَّائِفِ
 تَنَاقُفِ وَعَوَاطِفِ وَعَوَارِفِ كَالْمَاءِ سَاغًا وَالْبَالِ فَرَاغًا وَالْعَيْشِ بَغَا وَالْأَمَالِ بِلَا غَا كَمَا كَيْمَرُ جَلُوبِ
 نِلْتَ الْإِخْلَافِ الْمَلِكِيَّةِ نَائِبًا مِنْ طَبِيبِ الْأَعْرَافِ الْمَلِكِيَّةِ شِعْرٌ فَكَانَ مَكَانَ الْعَيْنِ مِنْ قِرْطِعِ عَزْمٍ وَعَلَى حَمَلِ
 الرُّوحِ مِنْ حَسَنِ مَوْجِعٍ سَجَدَ لِلَّهِ شُكْرًا وَحَمْدَهُ خَدًّا وَقَلْبًا أَخْضَرَ ذَاتَ السُّلْطَانِ الْمُعْظِمِ بِسَلَامَةِ تَجَدُّدِ
 الْجِلْبَابِ بِجُودِهِ الرَّبَابِ وَسَعَادَةِ مُعَادَتِهِ فِي كُلِّ حِينٍ وَأَوَّلِنَ وَعَافِيَهُ صَافِيَةَ الْمَشَارِعِ ضَافِيَهُ الْمَدَارِ
 بِكُلِّ دَمَانٍ وَهَبَّا لَهُ أَمْبَةَ السُّلْطَنَةِ وَابْتَهَهُ الْأَحْسَنَامُ مُنْصَمًا إِلَى رُوعَةِ السَّبْفِ وَبِرَاعَةِ الْأَفْلامِ مُنْطَلِقِ
 لِأَزَالِ كَذَلِكَ فَادَامَهَا اللَّهُ عَلَيْكَ وَمَدْرًا ضَعُفَ هَذَا لَكَ وَأَمَّا الْإِشَارَةُ إِلَى تَحْصِيلِ سُبُورِ عَلِيٍّ
 الطَّارِيفِ بِجَانِحِ الصَّبَدِ فِي أَطْوَارِ الْأَطْوَارِ فَذُنْفَانِ أَوْ لَا تَبْخَعِيهِهِ وَفَلْتَ سَبُورًا السُّلْطَانِ بِمَا يَرِيدُ وَيُرِيدُ
 وَيَصْنُبُ شَاكِلَةَ الصَّوَابِ فِي مَا يُوَازِدُهُ وَيُوَارِدُهُ وَأَقُولُ نَائِبًا لِأَبِي عَلَى جَلِي رَأِيهِ الَّذِي يُورُوا لِأَصَابَةِ نِ
 سَفْطِ زَيْدِهِ وَأَبْرَأِيهِ أَنْ سَبْرَاتِ أَتَامِ السِّتَاءِ فِي الْجِهَادِ الْحَارِّهِ وَدِيَارِهَا أَضْرِبُهُ مِنْ نَفْحَاتِ هَوَاجِرِ مَعْمَعَةٍ
 الْقَبِيفِ مَسْوُكِرِهَا الْفَيْرِ وَمَفَارِهَا وَكَيْفَ وَسَبَاتِكَ التَّلُوجِ رِيَاضُهَا وَمَاءُ الْفَوَاصِلِ فِي شَوْهِي الْجِبَالِ
 حِيَاضُهَا بِالرَّمْهِرِ يَنْفِضُ فِي التَّلُوجِ بِرُوحِ كَمَا أَنْ نَحْ نَحْمُورُ أَضْرِبُهُ لِحَسْرَتِنِمْ دِيَارِنَا بِاللِّشْبَةِ إِلَى الْكَمَا
 عَشِيهِ الْأَصِيلِ بِهَمُومِ بَحْرِ قِي الْأَكْبَادِ وَيَكْبُدُهَا أَظْهَرَ كِبَارِهَا وَلَا شَكَّ أَنَّهُ لَا يُوَاضِعُهُ وَلَا يَكَادُ وَلَكِنْ الْحَمْدُ
 يَحْتَلُهُ لَعَلَّ مَبَايِنَ نِلْتَ الدَّوْلَةَ الطَّاهِرَةَ الَّتِي تُنْزِلُ الطَّيْرَ مِنَ السَّمَاءِ وَيُخْرِجُ التَّمَكَّنَ مِنَ الْمَاءِ تُورِقُ
 بِهَا الصَّخْرُ الْجَامِدُ وَيُرْقِي لَهُ الصَّخْرُ الْمَارِدُ وَيُلْقِيهِ آمِنَ الشَّرْبِ صَافِي الشَّرْبِ قَوِيمِ الْقَوَائِمِ وَالْحَوَافِي فِي مَبْنِ
 السَّلَامَةِ وَالْعَوَافِي وَيَبْصُرُ إِلَى ذَلِكَ الْجَنَابِ بِعَدْحَسِنِ الطَّلَبِ صُنَاعِ الطَّرِيقِ رَبَابِ الْمَهَارَةِ وَالْأَلَا
 فِي عِلْمِ الْمَوْسِقِيَّاتِ عُنَادِلِ رِيَاضِ الْأَيْسِ وَبِلَايِلِ نَسَائِنِ الْعُرْسِ وَجَمَائِمِ أَعْضَانِ الْقُدْسِ الَّذِينَ يَنْتَعِمُونَ
 الرَّحِيمَةَ يُرْقُونَ الزَّمْرَةَ الْأَنْبِيَّةَ وَيَطْفِئُ طِبَاعِيهِمْ وَحَسِنِ إِيْقَاعِهِمْ يُتَوَقَّوْنَ النَّفُوسَ الْقُدْسِيَّةَ
 كُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمْ لِمُضَوَّرِينَ زَلْزَلِ وَعَمْرٍ وَالْقُرْآنِ ثَالِثٌ وَكَبْرُ صَوْمَانِي وَيَشْهَدُ بِصِدْقِهَا الْمُنَافِي وَالْمُنَافِي

الأوتار

الفاصل

جوز

ذکر و ملی و سلاطین آن

یَسْلُبُونَ بِطَبِيبِ الْأَغَانِ وَرَسِيْلِ الْمَعَانِي مَرَّاسِيْلِ الْغَوَانِي لَا يَخْرُكُنَا الْفَلَكَ الْأَعْلَى الْأَعْلَى خَرَبَ ذَلِكِ
 الْأَصُولُ وَلَا يَنْتَهِيهِ الْقُوْسُ الْكَامِلَةُ الْأَعْنَادُ الْأَمْعَانُ فِيهِ بَلَدَةٌ الْوُصُولُ وَفَدَخَقَ فِي عُلُومِ الْمَكَاثِفَةِ
 وَعَيْنِ الشَّاهِدَةِ أَنْ الْقَعْنَةَ نَظَقُ رُوحَانِي وَالْأَسْمَاعُ بِالْتَّمَاعِ لِلتَّفْوِيسِ سِرِّ سُبْحَانِي لَا بَصِيْفَهَا إِلَّا لِي
 الْوَجْدِ وَالْحَالِ وَيَقِيلُ بَلْ يَكِلُ فِيهِ الْمَقَالُ وَالطَّبَعُ الشَّرِيفُ السَّلْطَانِي بُوْرُهَا التَّيْمِيمُ الْأَشْوَابُ الْغَيْرُوتِي
 وَتَكْمِيْلُ اللَّذَائِبِ الْعِرْفَانِيَّةِ بَلَّغَهُ اللهُ تَعَالَى إِلَى دَرْوَةِ الْعَارِفِ وَأَفَاضَ عَلَى نَفْسِهِ الْفَاضِلَةَ سَابِقَ
 الْعَوَارِفِ وَلَمَّا وَصَلَ الشَّيْخُ سَرَفُ الدِّينِ إِبْرَاهِيْمَ نَلَا عَلَى الْمَلَأَائِمِ مَكَارِمَ طِبَاعِهِ وَكَرَّرَ عَلَى مُفَضَّلِيهِ
 مَصْنُوعَ اعْدَدِ ذِكْرَهُ أَنْ الْحَلَاوَةَ فِي الذِّكْرِ شَمَائِلُ قَوَاضِلِ اصْطِنَاعِهِ وَمَا كَانَ إِلَّا كَالصَّبَا يَنْشُرُ قَوَائِمَ الْأَهْمِيَّةِ
 الْفَخَائِلِ أَوْ كَالصَّبْحِ الصَّادِقِ يَخْبِي عَنْ لَعَانِ بَابِ التَّمِيْسِ وَهُوَ صَدَقُ فَائِلٍ فَفَلْتُ كَمَا قِيلَ لَا غَرُوبَ مِنَ الْبَدْرِ
 أَنْ يَلُوحَ وَمِنْ الْمَيْلِ أَنْ يَفُوحَ وَالصَّلَاةُ عَلَى الرَّوْحِ الْقُدْسِيَّةِ الْمُحَمَّدِيَّةِ مَا لَاحَ بَدْرُ وَفَاحَ زَهْرُ
 نَاحِ طَيْرٍ وَسَاحَ فَكْرٌ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَصَلَّى اللهُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الْجَمِيْعِينَ

ذکر سلاطین و ملی بطریق اجمال حسب تعلق این مقال و ملی از بلاد جنوب در شرف و مکانت بمنابت دل آقا
 و دیگر جواب چون جوارح و اعضا تا امت مکان آنجا مسلمان پاک اعتقاد و معتاد بر رسم غزو و جهاد حاکی حاکی از شمیم شمال و جنوب
 نسبت آن واهی طبیعت اعتدال و آبی بر آتش مسطور بر لطافت تسنیم و ریاضی اطرافش مقصور بر طراوت نعیم شکری مجاز
 افزون از سید هزار و عرصة و منفتح تر از ساحت اندیشه استبداد و ارشاد پیر بلدان بر حسب آنکه مشاهدان تقریر کرده اند
 از طرفی که فاصل است میان خراسان و هندوستان چون از پنج آب یعنی آب سند و آب جیلیم و آب لهما و درواست سلطنت
 و آب سنج میگذرند بنوعی است میان کوه جو و پلاهور کوه چرسوزه کوه باور چاند رحد کوه کزحوت مولان آنچه جاسی سستی
 شام ترنند سامانه حجیر کهران ماکو در و از طرف دبی چون متوغل میشود بر بواطن پسند بدین منوال عوض بدوون کره مکو بر بنا
 سترک سلطنت لکنوت و بهر یکی ازین مواضع بر چند پاره و میشل است و قلاع حصین و اعدا و قصبات و نواحی معموره خود
 زیاده از آنست که درین موضع خیال تقریر آن توانست و زبان حاکم را بهریر تقاصیل آن کشاد در سنه اثنی عشر و سمانه بر شاه
 ابن مسعود نوبت سلطنت غزنین یافت و مدتی برین بگذشت لمؤلفه چاکر عادت این روزگار فرزند است مداد غم
 و باز واده بستاند علاءالدین حسین بن الحسن اول ملوک غوری خروج کرد و ملک بدست فرود گرفت باز بهرام شاه گری نمود
 چون علاءالدین بر عزم اجلاء او در حرکت آمد بهرام شاه فرمان یافت و پسرش خسرو شاه کلاه شاهی بر سر نهاد و نیز
 مقاومت با علاءالدین بدست سرخویش گرفت و بجانب دیار هند رفت علاءالدین غزنی را عارت و قتل فرمود و آن ممالک
 مستغنی شد و در دبی مقام ساخت و خسرو شاه در سنه خمس و خمیس و سیما در طلیت که در طلیت پنجه جزا سگست اگر پنجه تو میسگند
 الحسن بن حسین که و یکبارگی طمع از دولت غزنیان قطع گشت علاءالدین برادر او کان خود را با ابا و سام بن الحسن بن غیاث

کشمیر

ابوالفتح محمد و شہاب الدین ابوالفتح بکومت نصب فرمود چون سلطان غیاث الدین درگذشت سلطنت آن ممالک با افراد و در زمان
سلطان شہاب الدین غور آمد در حال این دو بی ایزدول بر زبان خاندان کشت رباعی کہ لفظہ نا چند خوری غم و کشتی با جہا یک شہ
ای دوست کل خار جهان ہر لفظ کی آرد و دیگر بد لبت بنیست کونیا کار جهان از زمان سلطان محمد کش کہ در آخر شہور سنہ ۷۱۰ و تماش
بروست چند ہنو و فدائی گذشتہ شد بیت او نیز گذشت ازین گذر گاہ وان کہ سبت کہ گذر و بر این اہ چون طومار اعجاز و علم
منشی اجال پامان رسید و خلفی داشت قطب الدین ایک مملوک او در حکومت متعطل یافت و غزوات بزرگ و کار ہا خطیر و عیب
دولت او تیسیر پذیرفت چون ملک مستعار را ترک گفت و فرزند ی زینہ داشت علامی پشمش نام جامی قطب الدین ایک
گرفت و سلطان شمس الدین بندوستان در اقل کرشم التھار شہار یافت و غزوات و فتوحات او بسیار است شعر جیوہ لین
بیتابہ و هو فارع و موت لین یغشاہ و هو مفتح لہ لفظہ ان جاد بجوہ سبح و اخیروی اذ اما لفظا نکتبا لہ عزعزع
مدتی مرید در حمایت حوزہ مملکت و محافظت آئین سلطنت امارت و بسالت و محی علی حسن ایالت با طہار رسانید چون از منزل فاق
کوچ کرد از وی دو پسر و دوسری نامہ جلال الدین و ناصر الدین و ضیہ ممالیک او الخ خان و قلع خان و سکر خان ایک خطائی و
نوریک و مرد و شمس عجمی بر جلال الدین غلو کردند و حقوق ولی نعمت را بفران مجازات نموده راہ ترو عوایت سپرد و دم سہیل
و استقلال از جلال الدین کریمتہ در شہور سنہ ۷۱۰ احدی خمین شہادہ متوجہ حضرتہ مکوفا آن شد قلع خان و سکر خان نیز بالغ خان مستی
شدہ بر عقب جلال الدین روان شدند پس الخ خان ہمیشہ جلال الدین سلطان رضیہ کہ شیمی مرضیہ داشت بخت سلطنت ممکن کرد
و خود راق و فائق و حاکم و مشیر امور مملکت بود از طرف مکوفا آن در بارہ جلال الدین سیور غامیسی بیہایت مندول فرمود
برایغ داد کہ سالی بہادر با شکر کہ در آخذ و دندہ دہند و اورا بجزوہ ملک موروث رسانند و کلزار از از خار و خاشاک بر خاک
ممالیک اذ نابت حیرت و شگفتہ دارند پیراستہ کردند جلال الدین مرجبت کردہ سالی بہادر با سکر می تمام مصاحب او
تا ولایت جہر کہ سرحد ولی بود از آجا پیشتر تہمت رفتن مراجبت کردند پس جلال الدین حد و کو با ڈور و کوچہ و سوزہ را کہ اہل بول
بودند در تصرف گرفت و بجزوی از کل صراطہ اخور بندگشت بلیت اسجا کہ مراد است رسد نیت مرادی و اسجا کہ مراد است مراد
رہی نیت بعد از مدتی الخ خان سلطان رضیہ را از فرار تخت در کنار نغم الخن العبر جامی داد بلیت از خاک بر چہ کسین
کہ سرزندہ آن چشم بکوان بود و لفظ دلبران از خاک کہ جلاب کنی ہم روا بود از بسکہ خفتہ اند و رسادہ شکران پس دامادش ناصر الدین
کہ دختر او در قید زوجیت داشت کلا سلطنت بر سر نہاد بلیت جہا ترا چنین است ساز نہاد زیکدست بتدبیر بکیر بود چون دو
برآمد با آنکہ ہم سلطنت مجرد داشت و حکم رد قبول ابراد الخ خان منوط بود باز عرق غد کہ چون خلق و غد و لفظ جہد بریدن ناست
مانض شد و اما خود قبیل آورد و دومی کاتب حسب حال آمد بیت ہر روز گذر چرخ فلک بیدای ہر لفظہ بہن عم گذارہ
این شاہ مملکت خوش عروسیست ولی ہر روز در آغوش شد اما دی الخ خان چون عرضہ ملک از معارضمان پاکت کرد خود بر سر
سلطنت پامی نہاد و اور سلطان غیاث الدین لقب داد و در این شکر در عزم ضبط و قید فرمان آورد و برین حال بجزئی مصحح لفظ

کہ

کرده خاک برآمد کردن طمع بست که مگر فکرت سرکش در عهد و رام خواهد شد یا عروس زود سیر بد پیوند ملک در کنار مرام او آرام
 گرفت تا که کین گشای اجل تا صحن آورد و جواب نامت قصد های او که در این مدت دیگر از اندیشه بود در کشا و یکت تا وقت
 لا امر قد لفدنه بدو چون تیر پرتاب او از میان اجاب و ارباب و در انداخت و ذکت فی شهوره است و تا بین و ستان
 حاصل این عالم فانی همین بود بجز از چندان سعی و تکاپوی موفور و ذخیره جهان باقی چنانکه فرمود آن الله لا یحب کل خوان کفر
 سپردار است تخت و مهر و مالک بر مالک و لشکر شد در مدارج امخالات از حضرت بلا که مان بر یبع بر سخنا ملک امر الدین پس
 و فامک که حاکم سند بود لغا و یافت چون آنجا رسید ملک شمس الدین کرت و خدا و نذر آوه بر غندی بو هبطه باوره استیاش او را
 مشهم گردانیدند و بر تقیح حال او مبالغه نمود تا او را چند مملوک و پیوگان بسیار رسانیدند و در اجالت ملک فیروز که از حده ناصر الدین
 بامارت خلیج موسوم بود توهم نموده عازم دلی شد و سپهر سلطان غیاث الدین را ملازم و بجنات پسندید تقریب جت و او را بمجا
 مولان که سرحدیت نامزد فرمود تا مجال غلبت لشکر مغول مسدود دارد بدین خدمت چند کاهی موثبت نمود چنانکه عادت بل
 حسد و نفاق باشد با شارت مصیغ و نفاق فالتفان له نفاق او را بمبادت با مغول تمت نهادند از دلی او را سعادت و فت
 ملک فیروز رحمت نمود و از خدمت سلطان غایب میبود و چون لغت لغت هما اذ الغضبت متهمان هر چند سخنا را و کرد و نذر
 می آورد و تغلل میکرد و وزیر سلطان از تسویف و تکلف و تقصیر و توقف او در غضب شد با محدودی چند روان شد تا اگر با او جبار
 احصا را کند و در راه بی مصادقت اتفاق مصادقت افتاد و وزیر سبب تقاعد و توانی در مبادرت بخدمت تخت سلطانی بازخواستها
 پریشان کرد ملک فیروز جواب او را بزبان تیر شمشیر جواب کرد تا عالی جوار نامه راه عدم بروی خواند و همچنان عنان بیز فروراند تا قصر
 سلطنت فاذا نزل یسألهم فساء صلیح المذنب و ران حال که خدمت درگاه پانگه بودند و مزاج سلطان حامل عرض مرضی
 شامت بجای آورد و زمان فرصت که چون از روی ستمندان ویر رسد و مانند شب وصال و لبران زود کند و فایت کرد و نذر
 و او را بهر نه پاک کرد و تسکین جاش و دفع پر خاش شکر یا زاپیری نارسیده از ان سلطان بود چند روزی هم سلطنت مزور بروی
 نهاد پس شکر را در بنده طاعت آورد و شعر فلان غداه الدفسر طوع مراده و فی بده الحاد ثبات منسیر از عقب پد بر نرسا
 تا خبر بر که بیست زان قاعده های وصل در کوی مید تا چشم زویم برسم آثار نامد ملک فیروز ملک فیروز یافت و بر بخت
 نامتصور قرار گرفت و شعر مملکت را بکفاه آنجا محفوظ داشت و از سر عصمت و ختری سپکری بیست لغش خلاف قامت قاسم
 خلاف لغش ضد میان برین ضد سرین میانی نتوان و هاش وین از لطف تا باشد از لفظ او دلیل و زخنده ترجمانی در حال آنجا
 برادر زاده خود علامه الدین که در بحر خفا و از تربیت یافته بود آورد و حکومت عرض و بدو در بوی تقویض کرد و می آنجا استقلال یافت و لشکر
 آهسته بروی جمع آمد پیش او حکایت کرد که رای هند را خزان بی نهایت مشون بجا هر نامدار و لالی شاهوار بست طمع در استجاب زود
 که هر دو تخلص کشور او حکم کرد و جاسیس برکاشت تا بوقتی که لشکر رای بی نصبت بعضی خصوم مشغول بودند اعلام سلطان کرد و علامه
 ختام فرصت کرد و لشکرش معارضه بدین سیمه فحیه پادشاهی لشکر نماید و فرود حضرت داد و رحمت او بر تربیت و

این بابی
ز عارف بن علی سلطانی
باجبگیر و زکات و سرباز
و از دستگاران و از دست
بمصر و نادر و خورشید
بمصر و روان جوی نام

بمصر و نادر و خورشید
بمصر و روان جوی نام
بمصر و نادر و خورشید
بمصر و روان جوی نام

و لیکن قال حکیم الغسانی
فی هذا المقال
بمصر و نادر و خورشید
بمصر و روان جوی نام

وقال وجدال و زینت رایت علم و تجریم سیف و سنان حاجت نثار و توفیق داد و فتح آن مملکت بہت جہادوی متبرکتی
اصابت تدبیر کار بہت و برای استقامت جیوہ و خیر خود را علیت غنیمتی کہ ماہ و غیرہ است شیرین سخنی کہ شدہ در شکر او
بوی داد و نامت خزانہ و اطلاق جواہر و نفایس و خایر سپرد از ان الله یفیض الی الذوق ان لکنشاء و یفید علاء الدین چندان موہب
کہ داشت و آنچه یافت محمول آن نعم نامتای کہ در شکر و سپاس فضل ایزدی تقدیم نموده عنان بمعبر دولت خود یافت چون
اجبار علی التواتر بکلیت فیروز رسید رسول فرستاد و بعد از اظہار فرح و بہاج و مسرت و ارتیاح بر ظفر بر چین خود تہ ما خواہد و حصول
سلامت و تحصیل چندین خزانہ بالوان مقتنیات استہ تنہت کرد و بجزوہ او مثال داد و چند کثرت رسل متوار شدہ اور فتنہ
عذری بکفایت ملک فیروز را توہم عصیان افتاد بالکسری تمام متوجہ او شد و کنار آب ملاقات عسکرین دست داد و چنانکہ
بین الفریقین جایل بود ملک فیروز را طریقہ حرم حمل ماند و با عتقاد حقوق اہل بیت و تہت باج تن از آب عبور کرد سلطان علاء الدین
علی الرسم پیش ہم زمین خدمت را بنفوس بوسہ مجدد کرد و در باب تکلفات گذشتہ تکلفات متحناہ نمود چنانکہ فرزند خلیفہ
الزام او اب نماید پس لفظ بنہشتند و ہر کونہ حکایت متداول شد سلطان علاء الدین کی را از خواہش شارت کرد تا در اثنای سخن
ہندی طبیعت پریشان کرد و پولادی کی پیش زخم او زد و لیکن برآہن و پولاد و خند و پریشان سرا و از مصاحبت کردن دور کرد
فی بل بہت حقوق سروفا و مردعی را بہت بریدہ مصریح آری ای دل نودان کہ کما تین تان فقلت فقلت سبقتک فان لک
مؤلف بہت در سخنی این مثل منظوم طبیعت گنگ موری خورد و باز آہ قصاص از گنہگنہ خواست زان پس آمد عقاب این عمل
ببار کرد تیر صیادی تیر دال جانش کرد و صید دور کرد و ہم بر آورد روزی ارضیاد کرد و شکر ملک فیروز را از انوی آب کہ مشابہ
آن حال قطع و قصد شیخ بودند تا مت بجزوہ شد عالی علاء الدین مال فراوان پیش امر او جوہ لک فرستاد و دل مروان را
اگرچہ لمؤلفہ آن کذہ دوروی بہت و بصد دست شدہ بدست آورد چون حالت واقع شد سلطان علاء الدین بہر حال
مسعد و مستحق تاج و تخت و صاحب شہامتی جوان بخت بود خدمت اورا بفروردہ کردن بہنادہ از اینجا عازم دہلی شد
کوہلان قلعہ کہ بود از تسلیم و مطاوعت بر کشیدند و در کشتا و مجاہدین نصب فرمود و قرہ ہا زور را در منجس بہنادہ و قلعہ
سکان قلعہ بنا کام پیش زر کشید قبول را سر و قلعہ حصین ہا در کشتا و مذ و بدو قدر انزلتہ ببدنہ و سپہ از ان ملک
در موان بود و ایشا زابد علی آورد و ہر دور اہل کشید و رست تا از میل لال این مرغ محال و زمانہ محال ہر شہندان پایمال
مسکت و از لال شدہ اند و نامسرا ان و من کسان بساط غر و قہال ای بار ہر شہد من ابی طبیعت از کردش این مرغ
زبون کش سال و ز شعبہ جان دون در ہر حال دارم دل و دیدہ و انکہ چہ زخم آن میل میل و این زخم ہا مال سلطان
علاء الدین فارغ ہا ل تحت سلطنت راجہ بوس خودترین ساخت و طرف ممالک اورنفا و حکم و علقہ در و مزید اقدار محروس
و محمی و بہت دور آخر شہور سہ اربع و تسعین و شتاہ قلعہ خواہ شد و سپہوار اشعر و جمال و لیکن کالجبال مؤنم
بومر و لیکن لامرہ لیسائلہ برای شجر و تہ میر و بار و غارت و ہتلاب بصابیح قطار چون قطار متوارانہا متوجہ دہلی کرد و

سلطان علاء الدین مستعجله بالسرکری وافر و عزمی ثابت در کتاب درجه غزا و عقادی صادق و بیستی مانی در قیامت
 و خیره روز جزا مستقبل محاربت بل استعجل اجل آن لشکر شد و تسویه صفوف ما کرده برایشان زد و بسیاری را بقتل آورد و بوقتی
 مِصْرَ إِذَا كَانَ الْفِرَارُ لَكُمْ يَوْمَئِذٍ حَاسِبِينَ خَاسِبِينَ خَالِبِينَ خَاشِينَ رَاجِعِينَ كَرِهَ اللَّهُ عَفْوَاً وَوَيْلٌ لِلْمُخَلَّفِ
 لِلَّهِ الَّذِي يُتَّبِعُ بِهِ الصَّالِحَاتُ وَيَدْعُومُ بِمَنْتِهِ الْخَاصِلَاتُ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ أَتَقْرَبِرِ حَالٍ وَنَاثِرِ
 اخار نوروز سگ مدی غازی مجبی دین تازی نمودار نصرت یزدانی ابوسلم مانی دین پرور احد سوز نصره الله نوروز
 شعری است علیه بعد آن یلج الوغا اکتل امنا حن علیه التواکل سپهر ارغون آفاست که در مبادی فتح پادشاه جهان
 چکیر خان چون خلاصه دیار و رباع قلم ثالث و رباع و خامس از تصرف سلاطین کامکار استماع کردی و اندک سال حکومت خراسان
 و ما در او لشکر و عثمان و سیستان و کرمان و فارس و عراق و ادربایجان و روم موسوم بود و در مباحث آن آثار جلالت امر و امارت
 قیامت قدر در عدل انصاف جهانی را نمود بوقتی که از حکومت ممالک ایلمانی عوض مباح آن جانی گرفت چنانکه شاعر گفته شعر
 بسال شصده و هفتاد و سه زوی آنچه ز ما بهست گذشته نازدیک بود که با درکش کردون بر در کشینه ز فرق خسرو عادل کلاه بخت بود
 چند سپرداشت که بر یک در درجه امارت و تقدیم در حلقه رجالت مکتب مسابقت بر اقران داشتند حق تعالی مزایا دین داری
 و سماه کامکاری و شمائل معدلت آرائی و شمائل شجاعت مانی در نفس نوروز پیر و جنگ مودوع ساخته بود چنانچه از بعضی آثار
 در نصره دین حق بصب تیغ جراح و طعن رماح و عهد و جهاد و ایستام تام بر روی روزگار باقی گذاشت بر کمال شجاعت و مهابت
 بهمت او استدلال میوان کرد و خود پیوسته اولاد ارغون آفا در خدمت اروق میمون نسل پادشاه دشمنان نظر جلال مرسوق بود
 و مراتب ایشان سابق غیر مسبوق در زمان ارغون خان چون کیدت بو قانچکانت ظاهرا شد و پادشاه او را با اتباع بر خجرا
 بنقی و لا نلذ که زانید بواسطه تمت مطابقت او در زیانگی گشت و بصوب بلاد شرقی عمان ریز رفت و با بر رویا که رسید
 روز ستیز در شبی که فلک غالیه سالی شمار بیاید غیر در اطراف پاشده بود و همه شریا از گردن کردون کردون گشته و قذیل زبانا
 چون ل لمهوفان گشته هوا از دود سینه داد خوانان چون آینه زنگار گرفته و چهره قمر واری پرده کملی بهفته شعر و قد جنت
 مِنَ الْجُودِ كَانَتْهَا مَهْوُطَاتُ لَالٍ مِلْنٍ فِيمَ جِدِّ كَاغِبٍ بِشَكْرِ تَيْخِ زَنْ مَرْدُكُنْ شَعْرٌ مَفَادِيمٌ وَصَالُونَ فِي الرُّوحِ خَلْقُ
 بِكُلِّ الرِّقِيِّ السَّفَرَيْنِ بَمَانِي إِذَا سُنَّجِدُوا لَمْ تَبْأَمُومَنْ دَعَاهُمْ لِأَيَّةِ حَرْبٍ أَمِيَابِي مَكَانٍ چنانکه روز طوف
 میدان در در طه و غار جوش آن پیش جاش ابطال بقرار کرد و دیده کما بی غرا شعری است جین شیطان التواکلین بنا
 عِدْمٌ فَرِيٌّ لَمْ يَكُنْ يُرْقَادُ بِرَقْصِ ار دود شاهزاده جهان غازان لشکر کشید راه غلط کرده بورت تقای ریغومی آفا لشکر
 شاهزاده مردان جویای کام و نام بسته قید منام بودند از کوشا ماکب می گرفتند و سوار میشد در روی بجکت می آورد از تراکم غلام
 غلام فرق میان باجل و فارس و ضارب و تارس ممکن نبود تیر مانند خواب دروید با میرفت و تیغ مانند خون در مجاری عروق جاری
 سیکت شعری است نواظرها و الحرب مظلة من لا ستند فوار و الفنا شمع از مصلک تیغ و تیغ و تیغ

شماره های شعر

و تاج کوش فلک جدر هم گشت و از غبار مراکب چشم روشن دیده آمد نمود شعر عجایب غیبان فيه كان الجوا
و عتاق و غبار چون صراف تقدیر دست مغربی را در کف افق شرق نداد و شما هماء کا نور بر طبق نبی پیرا کند صبح موسی و در پیما
و اعوان فرعون ظلام منهدم کرد سپید بساط محاربت فرو نشاند نقایای غوی بقبل آمده بود و بکند و سگیده نوروز نامه و در خرفان
برفت و شهادت کشور را بجا بنشاند و پیر لغیا بنام آدمی نوشت پس شایراده جهان که با حادثت سن سکندر طغر و تهن تن و فرید
و جمید همت بود باز عجاج او شکر کشید و در رایگان طوس اتفاق طاقات افتاد از پیمان جان تان او سماک راجح اخل میشد و از
تخ میخ استقامش دیده خورشید احوال می نمود بیت چون شاه کند بر لب چالش دشمن کند از دل چالشش نالش نوروز است که
پای آن حمله ناز و مثل است که مهل رجوت و شجاعت حریف و وقت شاقن است مصرع و اصل اللعبر غفران الحرف
و از فراید توامه لغات من مرق بخارک عن بخاره و من قصر حسانک عن حسانک غلامان بر تافت و لکسر خود و سیستان گشت و یکدیگر
لکسر یکدیگر در تبریزی کار بست و از انجا با تیغ عقین کون بر او چنان بگدست شهادت و قید و پیوست و اظهار صدق عبودیت کرد پیر غامیسی و از مخصوص
و پیرین شد که سیور و لشکری که ما و راه آب همیو مقام و از بهر وقت که نوروز است و کند مطیع و متقا باشد و لکسر سیستان را در نظر ایستاد و مقرر فرمود و در آن
سیلاب خوف و باس نوروز در ولها چنان جاری شد که اگر مواشی در آب خوردن تنفر شدی کفندی گرفتار نوروز دیده اند سال
دیگر با شکر می چون کوه همه تن بگر عزمیت خراسان نمود و باز عرضه مجادلت بسط کرد و حوالی طوس را لغارت داد و غنایم و از آن
حاصل کرده و فی ارتحال خرم شمال اشارت فج جوعه البازی و تم نومه الفطا و لمیل الاخصان اخصر ضی اللیل نموده
نیسا بر معین گشت شایراده عالم لشکری تمام در نظر ایستاد امر اقلع شاه بکیت و غار ان بهار و قلع تور پسر تاو می کرده
رودع ماده فساد و در جاده غار و در ارغان فرمود هم در طوس عرضه بیچاره اطلول عرض دادند هر دو طایفه از کور و متعاقب یکدیگر
مخلف شدند تا گاه غار ان بهار نوروز را چاقی زد که اگر بکوه راندی تب لرزه و ریاب را جز آه صخره صما پدید آوردی بقوه تجله خورندگاه
قوچی نوروز قاریو تیری از شست بکشد و بروی زد چون جشن هشت آبی بوی زبید نوروز را در اهفت چوب یا سار و یعنی چون
که جشن پوشیده دارد و سب را تیر زوی که او خود جان بزوی پس نوروز غار ان بر تافت و باز متوجه و یا سیستان شد و شبدر غار
و دیگر قصبات را عمارت فرمود و ابالی را برزاعت و فلاحت تحصیل و ترغیب نمود با نکت زمان غلات چنان خص پذیرفت که
یکهوار کندم را با چهار درم سیم آمد و تمامت طوائف از شهری و لشکری مطیع و متابع گشتند و بر شکر کورد مرزید هماد و شت و عجا
و پرولی او چون افتاب خراسانی مشهور بود و وصیت اسلام پروری و ملت ارانی او مانند صبح دژوم در افق مذکور شعر و کف
بمعنی الاوهام بینی اذ الحجاج التهازی الی دلیل برای تقویت سلام ارتکاب اسفار در کوب خطار چون متفرجات
جان و متفرجات رضوان شمردی و ترواح و تهناع بین معانی نمودی شعر و اعرض للرفاج الصم مخرب و انصب حرق
و چینی الخبیر و متعارف از ادب و اب او چنان بودی که چون قصدی پیوستی و بطرفی شکر کشیدی در ریاض نما خیره او سپرد
نیلگون آسمان بودی و در سواد شب هفتاد را بقادیل کواکب و مصابیح دماهی که از ماده و در دروغن و قیلید بی نیاز بود و مقصود نمودی

دو وقتی پای در ورطه اتمام کارزار نهادی که غراب فدای شب حرالکت خود را بر اطراف مسالکت بین بستی گافال فایله
 و فضل المنام و در کس الظلام حتی نال و غائب العظام و کاتما غنی به اللتی حاصدا و وجانا اطفا شعر و کفر
 ظلام اللیل عندک لیسین به تخیر ان الما نوبه مکذب برین جمله تنها با طرف تا صحن می آورد و هر وقت لشکری جزا
 بر غزم منادات و تشریح معادات بدیار خراسان میفرستاد و شری می نخت در نمی می نخت تا اوایل شهر سنه اربع و تسعین و ثمان
 از حضرت قید و مستوحش شد و با او ز کتمور شاه راوه که هم شاخ نوروز باشو مصابرت او موصل بود معا هت کرد که نواحی و
 حوالی آب امیر از نواب لشکر قید و مصفی کردند و خط نصرت اسلام به ان موقی ایجات ساعت یافت او ز کتمور و نوروز
 که میکوشیدند و سلسله موصلت چنان انقطاع یافت که باز موصلت تیره نشد با لشکر خود بر جرکت با سا فرزند تنوره حرب تقید
 و عوصف حملات بجنبه هر چند نوروز بنفس خود آن روز حلهاء جان شکر و قصد های صف شکن میکرد و سواد از غم اسان
 از اسبان سان می افکند و رفته میدان از خون دلیران تیغ ز مردمین سپر لالستان میکرد و بد شعر کلاختر ساجد اللک داس
 مِنْهُمْ قَالَ سَيُفَكُّ لَكَ اللهُ أَلْكَرَّ وَرَوَانُ فَرُوسِي مِيلًا بِعَيْتِ كَثِيرِي تَرَسُذِكِ شَت كُورِ سَا رَمَا بِدَفْرَاوَانِ چو پور
 چو اندر هوا باز گسترده بر ترسد ز چنگال او بگت ز بعد از پرود حسن جبهه جهاد و قبایل بر رسم قتال و جهاد چون اعدا و اعدای باشت
 مصانف لشکر نوروزی بود عاقت مقاومت نیارند و اگر لشکری پایده ماند پس تلف مصلحت دید و بهرات آمد شعر هفتی با
 لَمْ يَهْرَاهُ إِذْ قَدْ عَلَا عَنَ أَنْ يَهْتَى عَنْ هَرَاهَا وَ كَيْفَ يَهْتَى الدُّنْيَا جَمْعًا بِنَاحِيَةٍ مِنَ الدُّنْيَا لِحَوَاهَا
 بر لیچار با نام او ز کتمور با صناع و جانب میفرستاد و نوروز سورنیدین بران تم میرزا دانا با ناس او باز شایع شد و جام دوست کامی از دست
 ساقی دوران سایغ بهامره نیشا بورشکر کشید و محاربات متعاقب فت ایلی نیشا بود در پرده عداوت بر نوع مصالحتی امان خوا
 در سنج این حالات جمعی او ز کتمور را از مهابت نوروزی خائف گردانیدند که او قصدی خواهد پیوست در امثال فرس نهی آمده است
 لَوْ كُنْتُ الْبَيْتُ يَفِيدُكَ لَأَيُّرَنَّ فَهْ وَلَيْسَ يَفِيدُ دَفْعَ الْخَوْفِ مِنْ خَيْرٍ بَعْضِي نَزْدِكَ بَن دَمِيرَانِ خُوَاذِئِهِ السُّبُوْلِيْنَ
 بر طبق عرض نهاد از بطانه خانه او ز کتمور مشفق نوروز را از کیفیت مشاورت حسن اعلامی و جب میداند توفی همه کرا از غوایل جانین نفا
 موجب دست عی انفعال سرشته موصلت میکرد او ز کتمور لشکر خود مراجعت میکند نوروز مقتضی اصابت رای بکار آورد از آنجا
 بر او ایچی بر بندگی شاهزاده جهان فازان میفرستاد مستفتح ابواب نصح و مستنجج باباب صلح بل لثی بجناب رفت و بر سبجی بجناب ماطفت
 پیام داد که تا چند از طرفین جوان نمرود انتقام باشیم و از بلبله حاجر بجام و خا جر بر غر خون شکر این باشیم وقت آمد که شاهزاده
 سخاوور روزگار رقم تها و رگش و موجبات وحشی تا که فلک مقتضی آن بود بصرع جمیل مقابل فرماید تا مرگب را ازین طرف و سوق دلم
 استجماعی از زانی داریم و شکر در گوشه مجلس وفاق از سر شوق و کام جام دم با حصول مام نوش کند چون تیغ دست در که شادانه
 و پیش چون تیر از یکدیگر بجان باطل دور می بخوبند که روزگار حریفی و فاست و دنیا عروسی بی وفا و لاشک چون عنایت شاهزاده و انکلا
 من بنده اتفاق نهادم باید در زمان حرکت کتیب لولفرا القمع مع الوفاق نواهد رکاب اعلی را خدمت استقبال و جب وانه و بیکام

سكون عليه بالايلاف ببيت التلاف چه با چون اين متعلقه که غنچه صدق آن صد در خم طاقدين فلک انداخته بود در حضرت
شاهزاده شرف عرض یافت هر چه سوابق ذرا بع مخالفه بلواحق منافرت مغرور بود حسن مطاوعت واستدرا و اورا با من ميا من آثار
دولت خود از موجبات فتح الباب هدايت و مقدمات تاييد و نصرت شمر و در بليغ با سمالت و عاطفت واقالت عشرت است
پيش بوفايحي روان فرمود و بوصول اواز غایت رجاحت عقل آثار بشرد و هتلاق ظاهر کرد انید چون تها وی اخبار و تعاطی مراد
عواصم حضرت رکونی پذیرفت نوروز بیک عزم بندگی شاهزاده عالم کرد و نزو بیک قصه یخسود که منولان از امری شبو خان کوبند
شرف کشمش مشرف شد و بی توسط وسطی و ارشاد و مرشدی بجلوات او هر دو نام برابر قسم و ایمان مبرم گشت مشروط بد آنکه
فصلت بقا دهد و قدر گنت امکان نوروز جاوه خلاص در عبودیت حضرت خانیت منلوک وارد و پادشاهزاده جوان بخت کرد آن
بعقود عقیدت سلام زینت دهد و نیت کند که در اعیان شعاردین خفی سامعی باشد و متابعت نصائح نوروز که موجب نظام ملک است
بر همت کرم باوشا نه واجب و لازم دانند و بت مخالفه دعنا الی مخالفه و معاصره دعنا الی طیب معاصره
پادشاهزاده جهان عاطفت و سیور غامیسی سید فرمود و شکر یاده نوروز را که از محاربت با ساور یاس آور بود مذ خلعت و الاغ و تعان
حالت کرد و در پناه دولت روز افزون ارتیاش و تهاش بافتد شعر آفول لوزار الا پیر بر تهلوا من زاده من دلچلی
فهورا کب وان زاده الفرسان کنت کفیلهم بان بر جوعوا و الخبل فمهم جنت اعوان حضرت بدلی صافی از غوا بل ش
و عقیدتی پاکیزه تر از عارض بنان بر پوش روی در روی حریف موفقت کرده در دست و مجانبت با ناس و موافقت مبدل شده میگذشت شعور
لقد اقبل التبر و جلدان فاسعد و از کنت سعودا کاکنت فاندو و ذف کوس الراج خمر لیلیا
عن الیم فجل الحام الهید بیت لمولفه حدیث مغرور و زور بکیسونه عقیق با ده از ان ساغر بلوری ده با ده کهن و مهر
بنوروزی ز پایی دل کشایم عقد های کره و جویش کر که ایشا است شعر جوه کاکباد المحبین رقه و لکنها عند الحیا
صخور در عوض قصه شمشیر کوشه ساغر کلگون شعر کشعاع فی هوا یطاماه العیون هی فی الدن جنین و هی فی الیوم
گرفتند و بر جای اتصال جواد در موافقت قبال و غنا و غنا و نبات و بنین استماع کرد و القصه بنوروز میمون تجویل ادوات لیلیا و بنا جانی
سنت اعتدال گرفت و بدان مصالحت و الصلح خیز و من لیم التام سلیم مصالح عالیمان بوصول بیست شرحی آفتاب
عراص الملك و اعتدلیک فنانه و استناد الی الحل و الحرم و صلی الله علی من امر بالظوف علی العرفان
الذی من لم یطعه العتر فان ذکر موجبات منضت رایت باوشا هر دو جهان خلد الله و
چون باید و خان کجا تو را شربت فاق چنانید و خانیت را بدست فرود گرفت بلیت لمولفه دین نه خود فاصده بود که او نوبخا
تا جاست چنین است جازا بنیاد پادشاهزاده فریدون فرسکند همت بران حرکت ثبت نوشت فرموده نوروز بیک پیر
باب مشاوری و کنکاج کرده او التزام نمود که من بنده شاهزاده را بر سریر دولت روز افزون کامکار بنشانم و باید در با شکر بسیار
واعوان که چون طراز جا به بسیار ند چون حجاب کفر از میان بردارم مادام که شاهزاده معتقد قلاده اسلام شود و فدایا

الملك

حکایت غازیان با توکال

روز

ازد شیرین بایک الذی لو کان حیا لم یکن الا ابن بایک الدین و الملك فوامان و الدین اصل و الملك
 حارس له فهو مهدوم و ما لاحاسيس له فهو ضائع بوقت مقام فرود که بسبب زبان شاهزاده بر
 خلاص کلید طیبه توجید سر رسیدن گرفت و در یک روز زیاده از و سیت هزار شکر مسموم ساکت و موقد کشتند پس بزمی است
 دول ثابت و رانی مستین در بهار سه اربع و ستعین و سگاه که ایام شعر لهما العیس رنة من حمام و سلاف بئجه معشوق
 و عدیدین الشمال جمل و ویشاح من التیاض انی و جهان من الرذاذ نبیر فی مروج انزابهن خلوق
 مصدق بود بشکر حاضر نمنت فرمود و نور و غازی مشیر امیر و قائم عیش درآمدتد بر بود چون حدودی مجیم حرکت منقبست
 ایلی فرستاد و پیش بید و خان و گفت محمود از یاسا و خلیفه خان بوده که امر او فرج اول خود او رخ را تعرضی رسانند اکنون جمع امر کنجا
 قل کرده اند الهس نیست که ایشانرا اینجا فرستند علی القفیل تا سخن پرسیده بر وفق یاسا آن قضیه را فصل کند مقصد از ارسال ایلی
 انزلوا لغیران نفع القول الجمیل و الا یفیع السیف الصغیر پس هر طرف از اطراف ایلیا زاجه تحصیل مال بپر
 روان فرمود از جمله صد تومان زر بر پنج شمشیر از حالت فرمود ساربان میرد لایت بود و ملک هلام جمال الدین حاکم مال ایلیان
 بایده خان ایشانرا تکلیف نکردند و از زده مراجعت نمودند اما دجوبی را که بر تومان عراق حواله رفته بود سبب قرب حرکت
 بعضی بحصول پوست و درین میان جهان پرفتنه و آشوب بود و خواطر از مخاوف در زیر لگد کوب اهو او آراء مختلف و اسباب
 تخریب و تردد مؤلف چون بایده خان بر مضمون رسالت و کیفیت عقاید و وفای یافت امر از فعال خود مستعشر شدند و پادشاه
 بر مخالفت و معادلات تحریر و او ند و ایلی را جواب که کنجا تو امور رعایت و احوال حرکت امله داشته بود و با فعلی که لایق
 بنا بهت سلطنت نبود اقبال منیر از حکم یاسا و خلیفه خانی او را برداشتم ایلی چون جواب انصواب شنید معادلت کرد و امر
 حرکت و استعداد اسباب مخالفت مجبور و مبدول شدند و از حکم بر لیس توکال با هزاره بمخالفت طرف شرو باز نامرود
 تا آنجا خیمه اقامت زدند و اعلام و استعلام طرفین واجب و اند شزاده جهان و نوروز با مقدارش هزار سوار اسارت شعر صونوا
 چادک و اجلو سبومکم و جدید و اللقی البتل و الشغل اکا بستند در ماه شعبان بن سال بهنگام آنکه قرص زرین نور شید
 توزه معدن زمین بنان بود بشرو یاز رسیدند فرادلان طرفین در یکدگر او بختند و در با و حمله از رخ اکنون آتش بلا بر سر همه کر بختند
 لشکر شاهزاده تیر ماه آرش را در کمانها چاچی اغراق کردند و بزبان سو فار در یک ساعت زیاده از و سیت تن اجاز نامه عالم
 فاذا توکال از این حال که نتیجه عازم بندگی شد چون تیغ خورشید سر از تیغ کوه برداشت و جبار بنقوش لمعان چون خورشید
 و سدیر بخت شاهزاده ایلی فرستاد بخدمت ایلیان و از وصول خود جبارت شرف کشمش را و ماجرای شاه که لشکر ایلی بوقت
 و اجازه اتفاق افتاد اعلام کرد و بایده خان نیز جوابی متضمن اشفاق و قبول معذرت و تعلق خاطر و تیغ بوصول و قرب ملاقات بخت
 و میعاد رفت که آقا و اینی لباس مصادفت مجدد و اساس بوفقت مژگه گردانند و سخنی که باشد تمام کرده شاهزاده متوجه آورد
 خود شود چون از پستان صحر شیر با شیر بچشید و در بنان افق سکو نور بید طیت نقب بر دیوار شرق بر و صبح خشت بر

تیغ سکه

این بیت را در حدیثی از امام رضا علیه السلام در بیان صفات اهل بیت است

زان میان آمد برون هر دو شا براده بر رفته میعاد حاکم شسته بالگری آسته شعر قوم اذ البسواد عا و فذ کصوا لشربک
 لقص بالیغ المولف ترکان چه تلاکت رخ و دیوانه اند در دست بهم خنجر و ساغر دارند در بزم کهن ز لعل کوهر پند در بزم کهن تیغ بخت
 بارند رعایت طرف احتیاط و دفع سوء الظن با هر دو باتی چند معدود از پیش لشکر برانند و بواتی با سلاح بر جاسی خود توقف نمودند
 آقا و ایسی یکدیگر شرط اعزاز و رسم خدمت تقدیم کردند و از هر بنس کلیات ملکی را حکایت شده سخن ایچو فارس و عراق که با خون
 نقش و پشت تازه کرد یعنی چون کل ممالک در تحت تصرف باید و خانست مضایقه در باب آنچه معدود است از عقاب اطاک
 صورت بر خلاف توقع می نماید ایجان ایجاب تمس البطریق تلقی زبان داد و گفت آنچه مملکت است هم سمت مشارکت دارد
 بیسات زبان حال شهزاده این بیت استشاه و میگرد که مولف مطالبت ز نسبت بویستی کروم ولی جو غره مرا تو مطالبت داد
 آورده اند که چون کثیر غره این بیت از قصیده مشهوره شعر فخر کل نبی بن فونی غره و غره ممتول معنی غره هم
 بعد از آن غلامی از آن کثیر با بصری تمام بر اطراف آید عرب تطواف می نمود من حیث الاتفاق سخی غره رسید شعر مولف
 لخص دیارها بخت او و افد بها او و فاق التادی بل کل اطلال علی ذلک الوبی بل کل انجار وینک
 الوادی در اثناء مسافرت بی بسن معرفی با غره معاطه کرد چون خون مهال عاشق بر معشوق در نه سب عشق حلالی حجاب پیرایه
 مستطاب باشد در اداء مدفعت می نمود کسی غلام را بر کیفیت حال غره قنیه کرد و روزی غره را گفت و الله لقد صدق سیدی
 قال فیک فانشد البیت پس غلام را با مال تجاره که مرا بجه آن مرسته در رسول دوست بود شعر با حبتنا و حبتنا و حبتنا وجه
 الرسول بحب و حبتنا بسک پیش کثیر مر حبت و قصه را حکایت کرد و او گفت انت خیر لوجه الله و المال کله لک لبعثه
 غره و ایصال البیت این بیت بدین واسطه مشهور شد در صفت ذکر معاشقت ایشان در افواه رده اقا و بیت همچون کل
 نرسیده از دست بدست در مجلس انس می گردیدند تا روزی زوجه عبد الملک بن مروان ام این همیشه عمر این عبدالعزیز چنین
 که ام این بواسطه این کلمه چهل رفته از ز قد رفته از او گردانند و گفت لینی لآلفها که مکه عهد و عقیده حرم خلافت بود غره را
 حصار نموده از وی سوال کرد و ما هذا الذی یطالبک به کثیر فی شعره قالت وعدته یقبله و لذای بها و لکن
 انجز بها و علی انتمها لمولف اسی روز مطالعان بیدار و خوش افسانه ماییز چوب خوش کبشت پس فرار بران اقا
 که فردا کار طوی با ساز دهند و سر حقه تمسک باز کنند برین سخن خان بارود با خود ما قند و خطرات در اندرون ما ظاهر شد و امر
 غم آنکه در طوی شاه راه بر شاه براده دهنه نهند و دمنه دارومی دهند و اندیشه که در طی ضمیر دارند در طوی ساخته کرده اند تا هر
 فضل کرد و کارهای و با تلف اقبال نهادی باشد هر آنکه از ممالک امان باید و مخالفان و قاصدان هر چند صاحب قدرت و
 شوکت باشد پایال همانست و اولال کردند شاهزاده مؤید بانی عقل و نور و سپرد حرکت از سخته حال تفرس کردند که عاید
 مندول بر مکاره منطوی است و ضایر ایشان فون حیات با محرمی و نیز در عالم ملک هر کاری را وقتی و مقداری موقت و
 سعتین است و کل شیئی عندی یفقد و هر یکمانی بزمانی مخصوص قدم شروع در میان نهادن و تقدیم و تا خیر بی بنام موجب ندا

رحمت غازان از لشکر کا پاید

درد

و شرفات و الامور و هونته بالاقبال بتوفیق ربانی و کلمات سبحانی عظام نموده مرا کب عزام را بجام جهان بچشم گردانید
 و در یک شب سه منزل مراجعت کرد و شعره بنده الصبح فی جنبایه کالماء یلغ فی خلال الظلم چون بیت بنمود
 ز قاف چرخ چارم سیم رخ سپیده دم پرودم ایچان از مرجعت شاهزاده که عین مصلحت موافقان دولت او دست می معاظمت
 مسائب مخالفان سلطنت بود جز یافت برافات زمان فرصت و اصاعت او ان طست که باز روی آن در آینه تجمل نمود
 وید ضربت بجاصل فرود شعر من اغفل الخرف آدمی گفته ندما و استصحت النصر من ابکی الشوق شاهزاده از راه
 ایچی فرستاد و فرمود که باباید و خان کیدلی و سرسری و شیم باعث بر عزیمت از خراسان خلاص و دلاء ایچان بود علی چون امارت
 اخداد امر شاه به گردانید مشه مرجعت بر اقامت غالب آید ایچان کبرت لشکر و نظام حال سلطنت مغرور شد حمل قیامت رحمتی
 فتور تیرید با طرف کرد و خود در غلطی عظیم بود پس بر یلیغ داد که ملک اسلام جمال الدین حاصلات آنچه فارس با که در معاظمت او
 با ایچان شاهزاده رساند و سال دیگر املک بنو اب انحضرت تسلیم کند و رحمت ایچان معتبر مقدم ایشان امیر زک کور بود
 آن بر یلیغ بشیر از رسید و شزاده نیز بتبید و تشدید بر یلیغ فرموده بود که وجه بوجه حاجت طلب دارند و عذر نشوند و مصلحت بند
 و زربستان چون مضمون حکام را استماع کردند ملک اسلام هم در مجلس بر یلیغی نقیضه آن عرض کرد و شتمل بر آنکه چون مال معاظمت
 سالیانه از مقاطع در وجه حرکت و خزانه بموجب مناساته بال استخلص شده ایچان شاهزاده مطالبت و جو بکنند و اگر چیزی گرفته
 باشد هنر داد نموده باستاقان ملک ایشان از ولایت بیرون کنند اما مساوی اقبال پادشاهزاده مترجم و ارباب سمیع مستغان میران
 لامشور کالتیف المشور و الجدل المصور و الجدل الموقور ایچان نیز مصلحت وقت را مواساته پیش گرفتند و با علام نقص حکام
 توکری را به بندگی خضره شاهزاده فرستادند و در ایچال بر زبان کافه طوائف در بیط ممالک روان بود که پادشاه غازان است
 و باید در شیوه سلطنت بینی پذیرد و از روی حکام نجومی نموده که اورا ثباتی نباشد چه ششم درجه غامان بود اما چون نوبت پادشاه
 بشاهزاده جهان غازان رسید سالها در سلطنت و جهانداری استمرار و دوام یابد بر اسم نشر معدلت و نظم مملکت و اخبار و رونق
 دین اسلام بوجهی قیام نماید که تا انفراس زمان میت و بدیه اقبال و آثار میامن دولت روز افزون او باقی و پایدار باشد
 و افعال علی ماجری چون از عالم غیب داری تیمر ظهور خواهد پیوست پیش از حدوث و وقوع بگرم که الاذواح جود مجتهد
 الحدیث اثری در خواطر ظاهر میشود از کلمات شیخ ابو نصر بن مسکان است اذ ائدا فدا الله امر اکثر سبابه و مهتدا و
 و ائمه الدواعی و اما طودونه العوائق و العوائد فی نور روز در تضاعیف این حالات بر راه رسالت بجزیره باید و جان
 رفت سبب تمام منبئات و مقصود کلی آن است که بر مخرجات منامر و مسورات سر اثر و قوف یابد و بعد از آن چنانچه همت بلند
 عقل بی مانند او قبضه کند مصلحت امیر پیش کبر و بتقریرات علامت وقت خود را مجالی حاصل کرد و در پرده باطن جار غیاق بست که هم
 پشت کرد و در ایوان دولت باید و در چون زمین سپت کرد اند چند روز اجازه انصراف نمی یافت بعد از آن تبصیر و تعلق غازان
 کرده و بلاط ایوان تمسک ساخت که غازان را بسته در بندگی خضره بدارم باید و جان بدین باز بچه چون طحال فریفته و شیفته شد و در ایوان

تتمت
 غزوات شاهزاده
 شرافت

کرده با سعاف غمسات روان کرد و نوروز مرکب را با کیران سبا همسان ساخت چون بخت شاپهزاده رسید و از کیفیت حال و شرح
 حیل اخبار کرد و تصدیق بین ما غازی بینه پیش باید و جان فرستاد و پادشاه و امر ازین ایام لطیف و سخنة نادر تعجب نمودند اما کار از دست
 رفته بود چون تیر ازشت و از آن طرف چون بر اس خراسان خالی گذاشته بودند لشکر کا اکثر من الرمال و التمال را از آب جیون
 عبره کردند و حوالی هراة را محتمم ساخت از حکم شاپهزاده نوروز غازی شعر فتنه سیغه امضی من الموت وحده ولا شیء اعضی
 لخی عن غنایر جناح تعجل بشکر خاتمه متوجه خراسان شد از آوازه وصول ابوی هیناج بمقام نزال آن بلا مندرغ و آن مهم کماست
 و تامت الفرائی و قیده ظفر غنیمت مرزوبند شمر بتمت و الجمل العناق عواشب و القدمت و البص الرافق و
 صدعت نبض النصر لیاح عوالم و کیف بقاء اللیل و الصبح صلو چون ازین شو اغل دل پر دخته شد بی آنکه ندرین بار جنب
 خشک کرد و نیدی عان معادوت بر صوب خدمت شاپهزاده بست فایده صبا و شمال سپرد و الحمد لله ما یجلا و اصحابنا انظلا
 نلا لؤلؤ الصباح و الصلوة علی روح نبینا محمدا ما تنفست عن جیوب الریحین ذبا الراح موضع سیمیم و
 در مبداء جلوس پادشاه حکومت ممالک روم در نظر طعنا جازوین مقرر شده بود و صاحب دیوان صدر الدین حکم بر بلخ از راه
 نامزدان و بارگشته بی در توجه بود حصول مواعظ تاخری و تاخری می انداخت چه جمال الدین دستگردانی که در خط وزارت یافته بود و سال
 ندره از بیاع خمول بوج ارتفاع پیران نموده و شاه و ابو بکر خوارزمی است لاصغیر مع الولا یه و العالیه کما لا کبر مع العطله
 و البطالیه و انما الولا یه اننی نصفر و تکبر یوالها و مطیبه الحسن و تبیح بمطیها و انما الصدقین یلید و
 الذس لین یحلیس فیه و انما النساء بالریحان کما ان العمال الاعمال براسطه خاست نفس و لوم طبعیت در راه
 معرض ارتفاع و استدرک آورد و جهان صاحبی با در عهد کجا تو خان که اورا بعد الله تعالی خلعت جان بخشیده تا بال چه رسد و جا چه
 وقع آرد با سوت مقابل گردانید و از اشارت صاحب شریع احب جیدک هو نا ما لعله یصیر یخصک یوما ما یخصک
 یخصک هو نا ما لعله یصیر جیدک یوما ما غافل ماند و مبلغ صد تومان زرد و در حالات نازک برهال می
 مجاتا و بعضی نواب صاحبی با او مساکر شدند و لسان و قاحت در عرض ولی نعمت در از کرد و شب عفا علی هذا الزمان فانته
 زمان عفون لا زمان خوف و کل دین فیه غیر موافق و کل صدیق فیه غیر صدق پروردگان دوست
 بجا بهره معادات پیش گرفتند و سوابق تربیت را بلوای تخطیه مجازات کردند و نلیله با اسناد و ریکت مصنفه مهارت جماعتی که ایشان
 و خیره چنان روزی می پنداشت خود خیره تر دشمنی بودند و دوستی که بار بار از مشق انعام او سوار مت ساخته بود و دوستی حریف بر وقت
 و فاتح جبار که بشعرا با قومها لا یضیعوا ذمام کل جمیم و لا یجلاوا جودا یکل حق فیکر و ذکره و النفس جد یقول و یح
 لانی آخاف علیکم عذاب یوم عظیم هیت مرو خروند بنریش را غمزد و بایستی در بهار نازکی تجربه اموتی در و کبری نه
 بروی بکار سنگ نیت در این عهد حسن عهد و وفاداری و در و کرم اعز بمن بیض العنوی و الابلق العنوی و الغفا
 العرب و الکیهنه و الاحمر و العرب الاعصم افاده قال الله تعالی الذین ینقضون عهد الله من بعد ميثاقه

و در این روز که
 در این روز که
 در این روز که
 در این روز که

وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ در علو آن حال عزالت
 مسطر عمید بار و رسید و مبالغ وجودت خائنه صاحب دیوان را در شیراز متصرف بوده محقر و جوی در وجه علوفات بر کلا
 بروی حواله کرد موصل را گفت صاحب دیوان مقتول دیده ام اما صاحب دیوان معزول نشیده همت صاحبی که بهای علی
 معالی بود بر امثال آن صادرات سایه القات نمی آنگند و زبان حالش این معانی تکرار میکرد و شعر شریفش علی الفندی ماء الکاف
 مَعَاذَهِ فَيَسْرِقُنِي بِرَيْقِي وَكُنْتُ أَذْمُ صَرْفَ الدَّهْرِ حَتَّى عَرَفْتُ بِهِ عَدُوِّي مِنْ صَدِيدِ بَعْضِي عَجْرٌ وَتَلْبِيلٌ نَجْوَرَةٌ
 و در دیوان حضرت بتقریرات مبرهن و بر لبینا و جنتهای معین بجزایب مشغول گشت و بر نفسش و لا اتیمی التشر و التشرنا و یک
 و لکن منی الحمل علی التشر از کتب تقریر کرد که سیصد تومان مال جمال الدین دستجووانی در آنک مدت مباشرت تلف کرد
 و اعتراضات بی وجه انداخته عاقبت باری تعالی کار او را بی مونس خیر می گفایت کرد و بر عاقدان بد که هر دو دشمن و ارون اختر
 مغزیانف ان علی الکریم و اقیه من فیله و له حصن حصین من فضله فاذا ازلت به التواب زله و صالت
 علیه الدهر صوله اقامته بد احسانه و انزعته مکارمه عن مخالف زینا در آن روز کار که رواج کار را اول
 و نام و روز کار صادی افاضل و کرام بود مصعب امل الکرام قلبه الیلاد چند روزی تثبت نمود و از استنابت کج
 روم انفت وشت چه کمر بنده خود را سابل مباشرت آن می پذیرد و پست دست شعر و لست اروم الزوم و الهم و اللد
 فلورا اما غیر می فلست کذلک بر روی حال زده بود او در مصدر آن پریشانی و محذران بیره و سامانی بر غم توجه آنجا کوس جل
 فرد کوفت و خیر اقامت بر کدس از راه عطسه کرد و عازم جیلان شد با تامت جیل و خول و خیلان و من بها خیر فی سبیل
 الله یجید فی الارض من انما کثیر او دو منزل راه بیک منزل می پیروید و در هیچ مرحله یک لحظه توقف ننمود چنانکه اگر خدمت مخلص شد
 و از اودان سرعت باد پابان خاک را شعر قدکلت من الوحدا الطابا و مل الركب من طول السهاد پادشاه جیل
 و وجوه اکابر بقدم مبارک صاحبی تیج و تیج نمودند و استشاره اظهار فرود و بخت مات سپید که فراخ و همت آسمان رقت چنان
 صاحبی ابر پاش بجزش باشد قریب جنت فخل برقع مانوس و ملک محروم چندان اقامت نمود که تامت خدمت
 محض شدند هر چند نیت اقامت در خاطر دریا سعت موج میرود عاقبت غریمت بندگی شایسته جان فازان غلده و دست
 صم کر و اندیشه شعر از اهل فالجوزاه دست و ان سر می فوکبه الافذار و التغد مرکب فمن مبلغ افلامها ان
 و یفها بنام و زبان معاصر کتب و ان مناها الحیرة من کنتی و ارا الطابا الیض منهن کسبده و دسیره و از شرف
 شمش و نصاب سیور غایشی دریافت گفت بعیت باین همه تدبیری فلکون چه فردانه بدید و وی برقت اکنون چه
 وقت است که سزاوه گیران نیز تا عقل با عده عقل تو هم بشاید و ازین کرد و آخر اهل بیرون برده برین فکر برین تر تین دیده
 محکم حکمت محرم کرد و در سطح میادین تدبیر کشیده پامی شایرت در کاب مصابرت استوار کرده دست جلاوت از زمین
 سعادت بیرون آورد و چکان شامت در کف کفایت کرد و غان غریمت فرود کرد و مصرع تا کوی بر او خود میدان که برد

کرفاری و قتل باید و خان

دعا

شیر سیر میگردند و پیش تر عفا سیر او سپر مشایه کرده اند و اکثر امر چون دولت و مراد قفا نموده تا کام تر حال فرار بر حال قرار
 راجع میدید و از چینه معرفت بر حسب خست خست بیرون جست و بر راه اور با بجان چون مرغ بر آذر بجان روان شد با قتیجی نال و کلام
 و شکر کرج شرفا فتح لهم بفرادیده انتم هم بالخوف بالوفیایات تخطف شکر از هر گوشه روی در رایت اقبال آورد
 ریز علم عالم آرای نصرت فرای جمع میشدند نوروز بر اثر باید و رکاب غنیمت کران و عمان اسراع بکند که رسید چون دوروز
 راه قطع کرد و مرکب نماندند توقف کرد تا قورشش بشکریه مقدار چهار هزار سوار کرن کرد و اسبان فریبتین و نال
 رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم خبر الاخطاب از بجه و غیر السرا با از بیمانه و غیر الجوش از بجه آورد و با
 سپر بخواهیم بر سر شکر بفرستاد و از آنجا با طرف کتوبات نوشت که پادشاه اسلام غار نیست و دشمن در آتش حسره که از آن چو
 ایچی فرستاد تا سوغات اهل میاز تا مات کلیسا و کناش نصاری و ویرانه محوس که سالها تا برزود و یار و جواهر شاهان گنده بود
 عارت کردند و معقول معول شکر مغول قصر مشیایا ساز نمودار بر معتله ساخته در حوالی نخوان لکریا شدت بجهم و سر عجم
 باید و رسیدند و اورا بگرفت دانست که روزا قبالتش شام شد و صبح دولت پادشاه اسلام تا شیر صیار افاق مستطیر کرد و باید
 چرخش در خوی خجالت و حسرت مراغه میرزا و اورا باز به تبر آوردند در مقابل این احوال سکیت بلیت تب ریز فراق
 اندر خوی غم سر شد صدمه من پیش بر کس چو الوذم غمی بر دل و لیکن از آب دیده میشد آب آس پس از حکم بر لیغ نوروز
 پر و بخت نال دولت شش ما به باید و غار از لب جو بیار نشو بدست بتان پرایی قدر منقطع کرد و رسید قتیجی حال روز کار و بیا
 فلک غدار جز این نیست شوق شامش از خون کی کنا مان هر شب مرکب است و فلک بجهش از دو نفس داد خواهان هر سحر شب
 چنانکه خاقانی گفت بلیت مرادل چون تو را همین شد از آن طوفان میبارم بدامن درین پیروزه طشت از خون چشم همرا
 شد بجاوه معدن اگر ز سر کون سارستی این طشت لباب بودی از خون من و الحمد لله لیک المخبار الذی عطته
 و بوبیتیه یلسان الحال فی نیک الاطوار بنادنی سائلا و محببا بلا واسطه الاغیار لمن الملك الیوم لله
 الوحد القهار و السلام علی سید الانبیا و خاتم الانبیا و آله جلوس میمون پادشاه اسلام
 غازان محمود و خلد سلطان در ماه ذی القعدة حجه اربع و تسعین و ستا و غلظه کبیر کر و بیان در خم طاق معترض کردون
 افتاد و بطریق صد ساکنان باط خیر امر و شد که پادشاه کوششای ملک فرای بلیت خسروین بکنان شکر
 صفت صفدر و ارباب دل بهمن رستم توان مهر سپهر اقدار بجز سحاب انشار شیر ننگان شکار شاه ممالک ستان لادالت
 صفای الظفر معفود و بشیر ابانه و هریعنا به و ثور الممالک مددده به هدید سیفه و خیر سینانه
 بر زمین بکنین چون سلیمان بر سر ریشه و کیران آسمان دوران در زبر دوران آورده شعر انصر استرجهما و العز الجها
 و الخزم امسک بالاسراج و حیر سلطنت چون علم عدل و شعار سلام افراشته می رسد الفتح فریبه و الیمن رفیه
 السلامه ضیبه و الوفی دلیله و الهدی سبیل سائر انصر و الفی و فزیر ادد و افشیر الیمن و نصرت بر

آن برسم چاوشان در پیش روان و اقبال و تائید درین بسیار نکران و قضا بزبان تعظیم گویان **بیت** طرقتا طرقتا کاشا
رسید شاه جان بخش دین پناه رسید و روزی مبارک که فاطمه سال و فاتحه و در سلطنت و جلال بود شعر **بیت** ضامن لغید
علوآ و عالمک ملحق البشری لقا در محرومه شیر ز عید نوروز ما بهم بفرط طاعت پادشاهی مصرع مبارک باد و میمون گفتند
و جمیع خانان بطالع مسعود چون از نظر تلیث و تیس باسید و بر جبین خط سعادت موزور بود بر سر رفت خورشید دار بر آمد
لطف رحمن از کف صابی سرانیدن گرفت شعری که میفرماید **زجل صاعدا الی المعالی و اشرف المصعد و فضیله فیض**
النبری بالتدی اذ اعلى فی بعد الانبیا و ذی علی الی الخ سطا و امن عاد الذین ذی نوره اصبد و اطلع کما
یطلع شمس الضحی کاشفه الخندین الأسود و خذ من الزهره اهلها فعیسک المنیل الارعد و ضا و بالاقلا
من چاه عطار الکلیب السود بالظلمة النجمه و لت بر استان حقی سوسد خور که بر استان او تا به محکف خواهد بود و هدایت ابدی
صاحب کشت که قبه چرخ کاشش جاوید های سایه سبز برین ملک باشد و معانی این ترید استماع می افکار ترجیح مثل **و ترا**
شعر **عالی الله ما شاور اذ الله اجمالی الفریون فی المثلج ام لا سکنند** پس از حکم بر بیخ نوروز بزبان پادوی توفیق سادی فرمود
تا مات مغول و ایغر صغیر کبیر که از متابعت شریعت خود مستغنی میباشند و لحوم خازیرود کبر حیف بر خلاف نص آیات
صلوات میرو بوحده رب العالمین جل شان و صدق بخت رسول اخر زمان علیه صلوات الرحمن فرار آورند و لفظ معنی شاهد
ان لا اله الا الله و انهدا محمد الی الله سکنه و بان و نور جبهه اذ بان سازند و در مغسل عین باب حسن الباب ادساح او را
و او صارا کار خود فرو شویند و متقلان **تت فاینا انصاری للیح ابن الله** که واحد مطلق را تعالی الله تعالی يقول الظالم
علو کبریا ثلث ثلاثه نسبت میدهند با خلاصیت صفت سبلی که یلد و لکم یو لکن تصدیر کنند و انواع فرق ضاله را
از مجوس و شیوس و تنوی حکم و من ینبغ غیر الاسلام **فینا فینا ینبغ** نماید اگر کسی بمغراض لا و نفی سر شسته الا الله بر ندارد
بلام الف تیغ که عین مسئله و اقلوا الشریکین کافه است شخص او بایات ال دهند **هو لکم الا الله است شمه انو** یعنی
مغراض و ارادان جبت آمد و طرف لا انا طایفه یهود ابر مقتضی اشارت صاحب شریعت علیه الصلو و السلام ما لعافی
چون قلمم اعجاز جریه شده اندیشا نار عمام تیغ مسلم دارند و بنظر تنخاف کردند بفرودت قاهره از عود و تسلیم احواد منابر
ساختند و از کلیسیا و سیاه کلیمان و صوامع مجوس معابد و مساجد سلام برافزختند و یکدم عالمی از عمره ضلالت و شرک کفر نبوده
ایمان راه یافتند و درین فصل ای بر جای کل و کلین غنچه اعجاز نبوی نبوی شگفته و ستیزه غنچه سبب خوش الحانرا بلبل نوایان وین
سید المرسلین از شاخسار اشعاش کفر **الحمد لله الذی انمی من جدیدیه الکفر انوار حقیقه الاسلام و البس علی قلوبی**
الذین ملامس التیمم و التطیری و الاکرام اطلع علی الافان شموس انوار الاسلام فاشرفنا الارض نور و بها
نعد الظلام نطم فلا یند العفاند بما یمتنام الامان من بعد الانبصام فمخ فیا حیه الهدایه مغالو خواطر الهدایه
عن الاسلام و الصلو و السلام علی خیر الانام و العالمین انکر ایماننا بر الظلم و الاضطلام و تابع الله

غرض

و کلام

وَالْأَعْوَامُ فَيَا طَيْبَ عَهْدِ وَأَوَّانٍ وَحَسْبُ مِيقَاتٍ وَدِيَانٍ فَدَعَا النَّاسَ سَائِلِينَ مِنْ نَوَافِئِ الْحَدَثَانِ شَاكِرِينَ مِنَ الْكَرَمِ
الَّذِي خَانَ دَائِعِينَ لِدَوْلَتِهِ خَانَ إِذْ مِنْ خَيْفَتِهِ بَأْسُهُ وَخَيْفَتِهِ اسْتِنَابُهُ وَأَسْفَامُهُ بَعْدَ سَلَامَةٍ طَبَعَهُ سَلَامٌ مِنْ أَسْمِ وَفَرَسَ
كُفْرٍ وَسَادَ مِنْ جَادٍ مِنْ أَنْفَادِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى ذَلِكَ فَوْقَ الْحَصْرِ وَالْتَعَدُّادِ قَتَلَ قَرَابَةَ بُو دُرِّ قُورِيَانِي دِكْرِي خَانًا
وَدُرُّ نَوْبَتِ اَيْنِ جُلُوسِ بَهَا يُونِ غُفْلٍ عَلَى أَدْعَاؤِ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِهِ خَوَانِ دَرِ عَوْضِ مَعَارِفِ مَصَاحِفِ شَرِّ كَرْتَمِ
بِرَجَائِي زَمْرٍ وَخَمْرٍ تَقْدَامِ وَتَرْفِيهِ زَيْدٍ وَعَمْرٍ كَارِبْتُمْ شَعْرَ فَيْشَرِّبِ لَكِنْ فِي أَنْفَاءِ مِنَ الْمَرْمِيِّ وَحَقًّا خَوَاطِيهِ الطَّلِي وَالْكَرِيْبِ
وَلَيْفَعِ لَكِنْ التَّمَا مَعْدَا حُجٌّ وَبِكَلْبِ لَكِنْ الكُكُورِ مَنَافِئُ بِمَشِيرِ اَيْنِ قَمَحٍ وَنَصْرَتِ اِيْمَانِ بِشَاهِ يَرْ لِيْعَاءِ اَسْمَعِ
مِنَ النَّجْمِ فِي اِنْقِضَاءِ اِبْطَارِ مَمَالِكِ رَوَانِ شَدِيدِ وَجَانِيَا زَا بَدَوْلَتِ جَاوِيْدِ وَدِيْنِ مَعْدَتِيْنِ كَفْتُمْ شَعْرًا بِفَرْجِهِ الْاَلَمِيْنِ
بَعْدَ الْبَاسِ مِنْ فَرَجِ بَا فَرْجِهِ الْاَلَمِيْنِ بَعْدَ الرُّوْعِ وَالْوَهْلِ لِسَلْمِ وَدَمِ وَابِقِ وَامْلِكِ وَاُمِّ وَاسْمِ وَزَيْدِ وَكَلْبِ وَنَمِيعِ
وَصَفْرِ وَنَمِيعِ وَصَلِّ كُنَّا بِرِ اِسْلَامِ بِكَرَامَتِ دَوْلَتِ رُوْزِ اَفْرُونِ اَبْتِ يَافِتِ وَنَقْدِ مَمَالِكِ اَزْ نَامِ وَالْعَابِ بِاَدِ اِسْلَامِ
سُلْطَانِ مَمْرُودِ غَازَانِ اَفْرُوْخْتِ رَا زَا قَابِ كَشْتِ بِيْنِ اَسْاَرَتِ اَلْبِرِّ رَجَائِي كُوْهِرِ شَهْوَارِ عَقُوْدِ سَمُوْدِ سَيَا رَهْ نَا كُنْتُمْ دَرِ خُوْرَسْتِ
وَمِي زَيْدِ وَشَرِّ سَكْرِيْنِ عَمَارِفِ رَا اَلْكَرْدِ عَاوِدِ دَوْلَتِ قَاهِرَهْ وَرَا قَالِيْمِ سَبْعِ عَقِيْبِ صَلَوَاتِ خَمْسِ بِمِ اِنْفَاسِ وَوَرْدِ زَبَانِ
كَرْدِ اَسْتِ خَلِيْقِ هِنُوْزِ اَرَا دَاوِ حَقِّ اَنْ مَقْضَرِ خَوَاطِيْمِ بُو دَسَا يَهْ چِرِ سَمِ اَسَا يَهْ اَيْنِ بِاَدِ شَاهِ بِاَفْرُوْدِ اَدِ سَالِهَائِي مَحْصُوْرِيَا يَهْ
مَعَارِقِ اَمِّ بَاوِ دِ كَلْبِ بَرَا يِ عَالِمِ فَا نِيْ شَمَالِ شَمُوْلِ عَاظِفَتِ شَامِلِ وَبِشَرِّ شَرِّ شَمِيْمِ مَعْدَلَتِ فَا يَمِيْنِ چُوْنِ رِيَاضِ وَكَلْبِ خَمْسِ
خَرْمِ چُوْنِ بَا طُوْدِيْنِ بِرُوْرِيْ بِيْنِ اَيْنِ تَرِيْمِ كَرِفَتِ رُوْمِ بِرِ اَمُوْرِ دَوْلَتِ وَتَقْيِرِ نِظَامِ مَمْلَكَتِ شُرُوْعِ رَفْتِ نِيَا بَتِ چُوْ كَمِ
مُطْلَقِ دَرِ مَمَالِكِ سَبِيْطِ زَا دَهَا اَللّٰهُ لَسَبَطَتْهُ وَكَارِ چَرِكِ بَرْكِ نُوْرُوْزِ بِيْكَتِ تَقْوِيْعِ فَرْمُوْدِ نَا چَا كَشْتِ مَقْضِيْ
رِزِيْنِ اَوَسْتِ دَرِ نِصْبِ وَخَفِضِ وَاَخَذِ رُوْمِ وَتَقْيِرِ وَانْفَاقِ وَجِيْسِ وَاطْلَاقِ حَكْمِ فَرْمَا يَدِ وَتَمِيْنِ رَا بِبَاتِ اَلْ كُتُوْبَاتِ وَبَا شَرِيْحِ
اَزْ مَبْرُوحِ بَا سَدِيْرِ كِهْ فَضْلِ الْاَشْكَالِ هَسْتِ وَشَكْلِ الْكَلِمَةِ اَلْبَعْدُ عَنْ قَبُوْلِ الْاَلْفَا تَعْلُ فَرْمُوْدِ وَدَرِ مِيَا نِ سَكَلِ اَلْ لَا اِلَهَ اِلَّا اَللّٰهُ
مُحَمَّدٌ رَسُوْلُ اَللّٰهِ نَقَشِ كَرْدَنْدِ وَبِرِ سَرِ كُتُوْبَاتِ دِيْوَانِ خُصْرَةِ اَنْدَا عَلِيْ كِهْ تَقْرِيْمِ اَوَلِيْ بُو دِ مَقْدَمِ دَهَشْتُمْ دَرِ اِيْمَالِ خُرَاسَانِ
دُوْرِ اَرْنَطْرِ وَخَالِيْ اَرْشَكَرِ اَفَا دَهْ بُو دِ طُوْلَاوَا سِيْ رَا اِبْشَكْرِيْ كِهْ مَحَلِّ اِعْتِمَادِ بُو دِ زِيْدِ اَنْطَرِ رَوَانِ فَرْمُوْدِ وَتُوْ كَالِ كَرْتَمِيْ كَبُوْرَهْ
كَبِجِ پُوْسْتِهْ بُو دِ وَعَمَارِ اَعْصِيَانِ بِرِ جِيْنِ بَسْتِهْ لَسْكَرِ فَرَسَا دُوَاوَا رَا كَرْتَمِهْ بَاوَرْدَنْدَا پَرْسِيْدِهْ بِرِ تَمِيْنِ كَدْرَانِيْدِ وَتَمِيْنِ اَلِ وَاِيْلِيْدِ
وَ اِيْلِيْدِيْ وَچِيَا كِ وَتَا مَتِ اَمْرِ اَوْ جَمْعِيْ كِهْ دَرِ قَتْلِ كِيَا تُوْ خَانِ سَاعِيْ بُو دَنْدَا زِ عَقَبِ يَكِدِ كِهْ جِيْمِ مِيْفَرَسَا دَا زِيْنِ اَبْوَابِ چُوْنِ فَرَا عِيْ
نَمُوْدِ وَشَرِّ نَظْمِ شَاتِ مَكْتِ بِرِ عَايَتِ پُوْسْتِ بِاَدِ شَاهِ عَا زَمِ مِثَا هْ اَدَا نِ شَدِ وَدَرِ اَمْرِ صَفْرِ مِنْ اَسْمَةِ اَلْمَذْكُوْرَهْ خَبْرِيْدِ كِهْ
هَسْتَانِ مَعْرِعِ الْاَلْبَلِ جَلِيْ فَمَا نَدِيْ بِمَا لِيْدِ بِچِيَا نِ طُوَا رِقِ رَا زَا دَهْ اَنْدُوْرِ مَعْدِ عَمْدِ خُرَاسَانِ شَعْرِيْ يَكِدِ اِذَا مَخَضَ
اَلْوَمَانِ مَخِيْدُ مَعْدُوْرَهْ فَهَذَا لَمْ يَطْنُ اَيَهْ وَبِرِ سُلْطَانِ اَللّٰهُ عَلِيْمًا اَيْنِ دَا يَهْ بِجَمَانَتِ وَارْضَاعِ وَتَرْبِيْتِ اِنْمَاءِ قِيَامِ مِيَا يَهْ
حَا صِلِ تَقْرِيْرِ اَكْبَاهِ جَا يِ سَبْرِ اَقِ بِشَكْرِيْ كِهْ سَا هَسْتِ اَمِيْنِ مَصَافِحَتِ وَاَنْدُوْرِ حَرْبِ زَبُوْنِ رَا طُوْمِيْ وَسُوْرِ مِيْشِيْ بِدَا رِنْدِ

شعری کل شدید الشاعدين محرب لدى الحرب خيم المتكبين ضبا و ازاب امويه كذبت چون شیران غیر سوغی
 فاقوا بالعبور لاخذ ثار و افراد التواثر فی الفئال و شکر پادشاه که در خراسان بودند پای اقامت و متجاوز
 نداشتند و از بندگی حضرت استغارت و استغاثت و دوستان و استغاثت عدو کرده اند چون معتین بود که خبر مهابت نوروز
 و کبری را این علم تواند کرد و شعر و کتب نفوذ الجیش و هو عمره و کتب یلین الطبع و هو یلند و کتب یذل
 اللبث و اللبث ملید و کتب بعم الجرو الجبر منید کفایت آن متر مویم و وضع آن متر مویم بوی اشارت رفت
 شعرائنا لفرین لکل فرین مفیل اننا البشیر کل فیج ذان لك عزمه بهرام عن اتباعها لك همة کتموا الی کوان
 فاذا رکت ضمنت کل امان للخائفین و نبل کل امان ان الفوح علی بدیک ثابعت کتاب الاقواع فی نیت
 حکم بر بیع تفاوت یافت تا از اقامت ممالک لشکر متوجه بلاد شرقی شوند چون وجوهی در خراسان بودند چه آن سال و در مدت هشت ماه
 بر کوشه یک تخت جلوس پادشاه اتفاق افتاد و دو نوبت در چهار سوی مملکت رکوب حرکت بزرگ دست و او ناچار
 بر بیشتر اعمال ممالک خصوص فارس خطاب تقدم و ناری رفت و مواشی را از او دو کرد و نقد ازین جهت اختلال تمام باحوال یافت
 و حشم راه یافت نوروز بحسن کفایت در تبریز از طرک بطریق استلاف و استمداد چند تومان زر گرفت و در سرعت کمال
 الخائف البرقی الخاطیفة عازم خراسان شد شکر ادجای ما نذران آمده بودند و قتل و غارت با فراط کرده و اکثر کلمه شکر
 شعری نگویند من النجیب صواعق و یكون من قبض الدموع غدير فیل صا دهم و بزجر عینهم من قیر طخیر
 اذ مع و ذفر از اداره باس و سطوت نوروز در کرب و بغیر روی بر ما نقد شعر و هل یسفر ضباع القلاء اذ اهن
 الحسن ککنز و بالها نوروز در حدود هرات بدیشان رسید هنوز شکر اطراف بخندش متصل شده کجا رجال و ارباب قال انور
 مراد خراسان معکرو هستند و معذری که صاحب بودند شعر و کتب سفع الوجوه بواصل کالاسد حین نذبت عن الجبال
 جمع کرده ترتیب مصاف داد و او شجاعت انصاف چون مردان جنگ نایز حرب را مصطلی یافتند و کاسه ها و ماغها از
 حریق غضب و شوق انتقام مستل بر دلان جلید بیع قصد طعن کردند و بدان بید طبع بسج طعن کتب ابطال ابطال بریده
 قلم رشت برداشته و سد اجال و وایع ارواح رجال بازخواستند نوروز غازی بر فاع حلات اقدام بیکانگاز از مقام
 اقدام متزعزع گردانید و بنیاد متور و متروا ایشان متضع قیمت همی نمود ز روی حسام خون عدو چو آب شکر از روی
 شکر ز کفار ز ترس چمبر گردون بایستاده ز دور ز بیم خیره خورشید در شده بخبار حسام بران در سر معبدن و اش سهام بران
 در اول موضع اسرار سفوف جمع بر عزم انزام و قصد احجام مشر و کشتند شعر با نیک طایر و اخس قال و اسوه منقلب
 و اذ داحال شعرا ان سفلت هم ریکاب فحش لادیت الشحاب و حش لا یوحی فلاح و حش لا یوحی ماب
 و همچنان در عقب عمان باره با در قارر اسپرده بود تا در شش و طرد ایشان از آب بگذرانید شعر بکایدیب اللجم نایز حیدها
 فینعها من ذلک جرد المشا چون عزم خراسان از شانه خندان ایشان پاک گردانید صاحب معظم نظام الدین یحیی ابیات

احسن نکتة

اللم نکتة

نصیحة

نصب کرد و بر سر مکتوبات اثبت فی دیوان الوزارة رقم نویس لشکر را یا سایشی فرموده انجا بدشت و خود بی توقف بندگی خضر
توجه نمود بحیث تیغ تو بقطع و فصل کار دشمن هر جا که برفت سرخ رو باز آمد بتانگی کمال سیر غامیسی و فرید قدرت و جاه
یافت و در لیکن با طرف ممالک فرستاده آمد بگومت او و بر مکی نایب مستقل نصب فرمود و کجاست سبکبکین صاحب پیش
خراسان که بانسال تیغ غر و جها و چون آفتاب شهرت یافته بود تا صاحب دعوه ثانی بنید و مراسم جهان ثانی و جهاگیری آنروز
صاحب دیوان صدر الدین را مصروف گردانید بعلت آنکه در وقت بغاق باید و خان چون پادشاه اسلام هنوز بر سر
خاقیت مستقل نشده بود مکتوبات بنام خود بجهت طرف فرستاده وجه مصالح ملک و اطلاق مواجب حرکت و با آنکه سعی تمام
نمود در محافظت حوزه مملکت و تا بین خلایق آنخدمت موجب تغییر خاطر نوروز شد پس جمال الدین و سحر دانی را منصب دراز
و نیابت در دیوان حضرت ارزانی داشت و مصالح حل و عقد امور دیوانی و آل بزرگ در نظر و عهد بر او و خود حاجی بکیت نمود
و نام ناصر الدین ماملش را در آخر مکتوبات بال برات صاحب دیوان پروانه ایراد کردند برین شرط که مملکت را قوام بدست
و لشکر را برای حراست شعور ممالک رو بخش ایمان حکومت روم بطعاجار نوین تفویض نمود و او را بی شکر بنجا بردند
چون مکانه نفس و اسارت فتن و ارتکاب تهورات او درین مدت ما معلوم البیعه ناقبه شاه بنی ادا الله تعالی فی
درک الخانیق بود و ایچی فرستاده او را با سارسانند و عاقبت مجازات افعال خود و اتمال بر قتل و نکال مشا به کرد و مصرع
یکروز بجز آنچه فروشی همسایه علی فذینما یکوم الذهر تلب مقهور شدن بعضی عادی دولت قاپره
بشما الل تعالی چون کار خراسان در غیبت نوروز بیک ضبطی صورتی نمی بست با لشکری موفور عازم انجا شدند و هم
یرلیخ شاهزاده طایجو و سکا و بر لا و چند امر امان زدشتند تا در صحت نوروز روان کردند و بر این خراسان را محفوظ دارند و تغییر
ایزدی چنان بود که بواسطه تقویت اسلام و رونق کار مسلمانان جمعی با شیطان تسویل از راه وفاده و طریقه مثل سعادت منفرد
گردانید تا امر منوع کردند که پادشاه عادل و نوروز خازمی با چشم زخمی رسانند بر اندیشه این مواعده میعاد کردند که شاهزاده سوکا
و خراسان از در و کینه نوروز تشقی جویند و دستمور سپهر قهرتانی دارسلان کون با لشکری که در اهتمام ایشانند در اردو قصدی
پویندند و تا مست مساجد بلا و اسلام را با ز معابد و صوامع اساقفه در این سازند و پیش از وصول نوروز خراسان شاهزاده سوکا
ایچی فرستاده پیش طایجو شاهزاده و او را برین مطالبعت اغرا کردند و از روی مصطک برافقت ایشان زبان داد و نوروز ازین
عاده اعلام کرد و کیفیت حال شیون و زمان میعاد باز آمد چون بخت بیدر و دولت حریف و بار بود نوروز بجال خرم و سبک نام
مشهور در زیر قبه و او را از زبان متنبی میگرد کرد شعری و غیره فواد پی للغواپی و قیبه و غیره بنایین للرجاج رکاب
و کمال اطراف الفنا کل شهوة فلیس لنا الا یهین لعاب و قتی این دو بیت در اصداف الاوصاف از مؤلفات کتاب
که بر طر کتاب قیمه الهی و مینه القصر بهاسن اشعار بقاء عصر مشونست ایراد کرده ام و در عقب این ترنومه اول فواد پی
و قیبه الغواپی و ان فلی فی فواد فی الزیج و انی ولا ترکب الرجاج الا بنایین و لو ان الرجاج ترکب جلی

بسیار است

ثبت است

و لا لعاب بی الا بقناه فذود الکعب والعقل یصدفانی بهذا ما اعاب در شب مخیم غر خود را مال گذاشته
 و به دلیران شکر در کمن مترصد شد زمره نفاق بهنگام آنکه دو لایه از زمین از اطراف قبه خضرا در او کشید و شمشه خورق را
 بلا جورد غلام محجوب کردانید شغال و اربابای در پیشه شیر شجاعت نماند و بر شق و شق خیا م و اطبا بر پارچه کرد و هیچ آفریده را نیافتند
 سر پیدا و در روز سوا خواست شد از کرده خود نام و سکون و سلوت را عادم شدند و آثار انفعال ظاهر گشت تا گاه نوز و در کسین
 کشت و در راه نجات ایشان بر بست و بر زخم تیر و تیغ و کز بعضی را بقتل آورد و برخی را اسور کردانید سوکا از میان حاشیه فرار گرفت
 شعر فکتر هم الطراد الی قبایل احد سلاجهم فیه الفرائض و مناسی فی الاعضاء فیه لادوسهم با و جلهم غبار
 روز دیگر که پرده شب از روی کرده ایام بر گرفتند و گرفتگان را بار غور کرده تفصیل اسامی مواضع آن نمودند صورت حال کشف چشم بد
 از روز کار دولت مصروف گشت در حال بر لاور فقار از چشمه اخضر تیغ جریعه فاشانید مذ و اطی را بجزیره روان کرد و معلوم بود تیغ
 حادثه و کیفیت مواضع و از طرف دیگر ستمور و ارسلان کون احوال اعوان خود معلوم کرده پیش از آنکه آن راز فاش شود
 و طلوع آفتاب موجب احتفاء خفاش مستطرب شوکت و متوقر بجدت لشکر کشید مذ در یکروزه مسافت اردو با فوجی قراولان لشکر
 ایمان جنگ در پیوستند و بعضی را قتل کردند و باقی را منهدم کردانید و خود بهم آجا تزلزل کردند پادشاه اسلام را چون تعبیه شعبان
 معلوم گشت حکم فرمود تا پل جناز احزاب کردند و با حصار لشکر که در آنجا متفرق بودند از زمین و بسیار ایمان روان گشته
 شعرة الخشن من نادرها و قدده اذا دام مجدک لخصادها فلما التمع ضباء التهار ساخیر و اعد و دف
 اللیل معاجز الذباجر در حدیقه حدقه خضرا زکوه دیده روشن بهنفت و زبان عقل تبیه مسان بنا بر میگفت بخت خیز
 که تیغ میزند ترک سپریخ زن از می همجور تیغ لشکر عقل شکن لشکر از طرفین در حرکت آمد شعرة الفعی العکرا ن فی
 حومة النفع اسود علی الاسود و نحو و محاسنی بولناک و قتل بک ف شعرة الف التهار له و التمس مغدة و لیتا
 شمس غداها الفم هذا عجاج فابن الافق و هو فناء و نلک جبل فابن الارض و هی دم از هر طرف لشکر و پادشاه
 حخته فال در سرعت و جمال چون فیض فضل ذوالجلال میرسد مذ حتی عادوا الی الحضرة عودا الی انیاب الی قواهمها و الا
 برایشها و النصول الی اجنابها و الیهام الی کنازتها پادشاه بطالع اسعد و طارین از تحت مکت بر
 میرن بیکل شعر نندود کتذرفا الولید امته ننابع کفیه یخبط موصل له ابطال لپی و سا فاعنامه
 و انشاء سرحان و قمر بقیل سوار شد و در ساعد سلطنت از مدتی پیش سوار بخت اسی شمشاهی که از بهر جاح سب و همجو
 اضی پوست بنداز و پیکت بربری از نینب کوه این آب کرد و در زجبت کرتو این پو شی و بر کوه این بگذری سحرش نوز در می
 نام تا با جوشی ابرو بر بار داری نام تا با جوشی عاقبت حق بر باطل غلبه کرد و نور ایمان بر ظلمت کفر استیلا یافت بستن بر بقتل آوردند
 با چند امر آن فتنه آنچه بودند باقی شکر دست از جنت کشید پای اندام بر داشتند پادشاه شکر فرستاد و در روز و زو یک
 نامت و جوهه نماز گرفته می آوردند و هر راعلا و نهلا عجمک او مهلا از شرب تیغ و بلس الورد المود و سیراب کردند

در پیوسته